

Diari Oficial del Consell General

Any 2022 – VIII Legislatura – Núm. 22/2022

Sessió ordinària celebrada el dia 14 de setembre del 2022

El dia 14 de setembre del 2022, dimecres, es reuneix a la Casa de la Vall, (nou hemicycle), el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 108/2022, que és el següent:

Punt Únic: Examen i votació del Projecte de Llei per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000, i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència de les M. I. Sres. Roser Suñé Pascuet i Meritxell Palmitjavila Naudí, Síndica General i Subsíndica General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Oliver Alís Salguero
M. I. Sra. Mònica Bonell Tuset
M. I. Sr. Joan Carles Camp Areny
M. I. Sra. Alexandra Codina Tort
M. I. Sra. Bernadeta Coma González
M. I. Sr. Ferran Costa Marimon
M. I. Sr. Carles Enseñat Reig
M. I. Sr. Raul Ferré Bonet
M. I. Sra. Sílvia Ferrer Ghiringhelli
M. I. Sr. Jordi Font Mariné

M. I. Sra. Eva López Herrero
M. I. Sr. Marc Magallón Font
M. I. Sra. Maria Martisella González
M. I. Sra. Ester Molné Soldevila
M. I. Sra. Carine Montaner Raynaud
M. I. Sr. Carles Naudi d'Areny-Plandolit Balsells
M. I. Sra. Meritxell Palmitjavila Naudí
M. I. Sr. Josep Pintat Forné
M. I. Sr. Joan Carles Ramos Reboredo
M. I. Sra. Núria Rossell Jordana
M. I. Sra. Judith Salazar Álvarez
M. I. Sr. Carles Sánchez Rodríguez
M. I. Sra. Roser Suñé Pascuet
M. I. Sra. Susanna Vela Palomares

S'ha excusat l'absència dels M. I. Srs. Pere López Agràs, Joaquim Miró Castillo, David Montané Amador i Roger Padreny Carmona

També hi és present el M. I. Sr. Xavier Espot Zamora, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Jordi Gallardo Fernández, ministre de Presidència, Economia i Empresa; Èric Jover Comas, ministre de Finances i Portaveu; Maria Ubach Font, ministra d'Afers Exteriors; Jordi Torres Falcó, ministre de Turisme i Telecomunicacions; Víctor Filloy Franco, ministre de Territori i Habitatge; Judith Pallarés Cortés, ministra d'Afers Socials, Joventut i Igualtat; Sílvia Calvó Armengol, ministra de Medi Ambient, Agricultura i Sostenibilitat; Albert Font Massip, ministre de Salut; Ester Vilarrubla Escales, ministra d'Educació i Ensenyament Superior; Sílvia Riva González, ministra de Cultura i Esports i Trini Marín González, ministra d'Administracions Públiques i Participació Ciutadana.

Assisteix també a la sessió el Sr. Josep Hinojosa Besolí, secretari general del Consell General.

(La M. I. Sra. Susanna Vela Palomares, secretària de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.04h)

La Sra. síndica general:

Punt únic: Examen i votació del projecte de llei per a la promoció de la sostenibilitat, del desenvolupament urbanístic i del turisme i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme del 29 de desembre del 2000 i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic.

El projecte de llei s'ha presentat sota el procediment d'extrema urgència i necessitat i havent-se presentat una moció conjuntament pel Molt Il·lustre Senyor Pere López Agràs, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i per la Molt Il·lustre Senyora Carine Montaner Raynaud, consellera general no adscrita, discrepant del caràcter d'extrema urgència i necessitat atorgat per la Sindicatura, procedirem en primer lloc al debat incidental previst en l'article 113, punt 3 del Reglament.

Començarem, per tant, per l'exposició de la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i la consellera general no adscrita.

Té la paraula la senyora Judith Salazar.

La Sra. Judith Salazar:

Gràcies, senyora síndica.

Presentem aquesta moció amb l'objectiu de que o bé es tramiti el text pel procediment ordinari o bé es retiri el text. Perquè entenem, més que entenem, ens ha estat diria que impossible poder prendre una posició treballada i amb prou rigor com per emetre un sentit del vot pel que fa aquesta llei.

Entenem que és una llei complexa, que el fet que incorpori moratòries, el que fa o el que comporta és el risc d'una allau d'entrades per tal d'evitar aquesta moratòria. Però res exclou que, com ha passat en altres ocasions en aquesta legislatura, recordem les lleis Covid, la llei que regulava els anomenats ERTOS, el tràmit que vam seguir la llei de l'estat d'alarma i emergència, el tràmit i el treball previ que vam fer amb la popularment anomenada llei del vel, res impedia que se'ns hagués compartit aquest text i que el poguéssim treballar amb una mica més de garanties que les que ens dona el tràmit d'extrema urgència i necessitat.

Ja sabem, insisteixo, que aquesta llei portava el risc associat, però ahir vam sentir al cap de Govern que ens explicava que portaven força temps treballant aquest text que, fins i tot, havien tingut l'oportunitat de poder plantejar o intentar dirimir via informes qüestions jurídiques com les que abocaven almenys dos cònsols i han fet públiques relatives als dubtes de constitucionalitat que podria comportar aquest text. I, es van entrar amb el tràmit del debat d'orientació política. Això vol dir que de les 48 hores que se'ns dona als parlamentaris per poder treballar el text, efectivament hem disposat de 24, perquè en el dia d'ahir vam estar treballant en propostes de resolució, rèpliques, etcètera i en altres circumstàncies.

La setmana passada hi va haver una junta de presidents on el meu company, president del grup parlamentari ja va evocar que no podria ser present aquesta setmana perquè marxava per un compromís professional a Viena, etcètera. Per tant, a nosaltres amb tota la pena que

ens fa no poder assegurar el compromís pel qual hem estat elegits, però també estaríem faltant amb aquest compromís si ens posem a opinar sobre un text que no hem tingut prou temps per treballar ni per poder emetre un posicionament que sigui fruit del rigor i de la feina i de la preparació del text. Per tant, per això plantegem la moció que presentem.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora Salazar.

A continuació, acabada l'exposició de la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i la consellera general no adscrita, té la paraula el Govern. Intervé el senyor cap de Govern.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

Senyores i senyors consellers. Efectivament, els presidents del Grup Parlamentari Socialdemòcrata i de Terceravia van deixar constància durant el debat d'orientació política que vam celebrar ahir i abans d'ahir, les seves discrepàncies sobre l'ús del procediment d'urgència i necessitat per aprovar aquest projecte de llei que avui sotmetem a l'aprovació d'aquesta cambra que hem denominat Projecte de llei per a la promoció de la sostenibilitat, del desenvolupament urbanístic i del turisme i de modificació de la llei general d'ordenació del territori i urbanisme, de 29 de desembre del 2000 i de la llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic.

Durant el debat d'orientació política, i en vaig prendre bona nota, tant el senyor López com el senyor Pintat van denunciar l'abús, entre cometes, que el Govern ha fet d'aquest procediment legislatiu. I avui, quan només han passat dos dies d'aquesta discussió, ens trobem novament debatent aquesta mateixa qüestió. És veritat que parlem de la forma i no parlem del fons. Parlem de l'embolcall. No parlem del contingut, tot i que certament, i crec que vostès en això també hi estarem d'acord, doncs els problemes de la ciutadania no rau en ni en la forma, ni en l'embolcall.

En tot cas, per no deixar cap mena de dubte i justificar la decisió i la posició del Govern, jo vull recordar que el Govern, precisament a l'empara de l'article 60.1 de la Constitució i també a l'empara de l'article 113 del Reglament del Consell General, té la plena facultat de presentar en aquesta Cambra un text articulat perquè sigui aprovat com una llei en un termini precisament de 48 hores. I en cap moment ni la Constitució ni el Reglament del Consell General diu que la celebració d'un debat d'orientació política hagi de suspendre aquest termini o allargar d'alguna manera aquest termini de 48 hores.

I vostè ha reconegut implícitament, Sra. Salazar i li agraeixo, que estem parlant d'una matèria molt sensible. I que no ens podíem, malauradament, tant de bo hagués estat possible fer ho així. Però vostè ha d'entendre i els representants o els membres del grup parlamentari de Terceravia han d'entendre que si ens haguéssim permès tramitar-ho pel tràmit ja no dic ordinari, sinó tan sols el tràmit d'urgència que redueix a la meitat els terminis

i que hagués evitat segurament una tramitació que hagués durat un parell o tres de mesos, ja no hagués tingut absolutament cap tipus de sentit d'adoptar les mesures que avui discutirem en el posterior debat. Per tant, el Govern s'hi ha vist d'alguna manera abocat. No ho ha fet per per plaer. No ho ha fet per descol·locar ningú. No ho ha fet per neguitejar. Ningú no ho ha fet per molestar ningú, ni encara menys als consellers de l'oposició, sinó que s'ha vist abocat davant la realitat en la qual ens trobem actualment, que requeria una resposta ràpida, immediata. S'ha vist abocat a haver d'utilitzar aquest procediment, precisament també perquè estem en un país.

I crec que aquesta reflexió ho deia l'altre dia en el sí del debat d'orientació política. L'hauem de fer en el marc d'una possible reforma futura de la Constitució. Estem immersos en un país on el nostre ordenament jurídic no preveu cap mecanisme com el preveuen altres països, en la gran majoria de països democràtics, com és el decret llei. Si tinguéssim un mecanisme d'aquestes característiques, evidentment no haguéssim hagut de tramitar aquest projecte de llei per la via de l'extrema urgència i necessitat. De fet, potser ja no tindria ni sentit que en la Constitució i el propi Reglament del Consell General preveïessin aquest tràmit de l'extrema urgència i necessitat.

Miri, no cal que li digui. Ahir al vespre, després del debat d'orientació política, vam fer una reunió amb els cònsols de les parròquies governades per DA Liberals i Ciutadans Compromesos, només en un matí, al matí d'ahir, la quantitat de trucades i fins i tot de projectes i de sol·licituds de nova edificació que es van entrar a tràmit, imagini's. I aquests vuit dies que van des d'avui, si comptem el d'ahir, és a dir, des del moment que es va fer l'anunci. Per tant, ahir i avui hi comptem avui més vuit dies que seran els dies necessaris mínims que la Constitució estableix perquè els coprínceps contrasignin la llei i, per tant, es pugui publicar al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Evidentment, aquests deu dies no els podíem evitar, però imagini's, imagini's que a aquests deu dies hi haguéssim afegit un, dos o tres mesos més. Crec que hagués desvirtuat completament una mesura, respecte de la qual, jo crec que vostès hi haurien d'estar d'acord perquè està molt alineada amb el concepte de sostenibilitat social, de sostenibilitat econòmica, de sostenibilitat mediambiental, de creixement harmònic, de creixement racional del nostre país. Crec que vostès defensen aquest model de país i per tant, crec que independentment d'aquesta forma irremeiable i inevitable, vostès haurien de celebrar el contingut del projecte de llei que avui se sotmet a aquesta cambra.

Dit això. Senyora Salazar, l'he escoltat atentament tot just fa un moment i vostè em coneix, no només en la meua etapa com a cap de Govern, sinó en la meua etapa de ministre en la que vostè formava part del meu equip. Sap que soc una persona oberta al diàleg, soc una persona pactista i soc una persona que no m'agrada tensionar els meus interlocutors i encara menys aquesta cambra parlamentària per la qual tinc un enorme respecte, com no pot ser d'una altra manera.

Per tant, aquest projecte de llei s'havia d'anunciar quan es va anunciar. Ningú hagués entès que jo hagués anat a un debat d'orientació política sense parlar d'això i que al cap de quinze dies hagués entrat un projecte de llei d'aquestes característiques. Crec que hagués faltat a la veritat i hagués faltat al respecte al conjunt de la ciutadania. Per tant, s'havia de fer com es va fer. I els temps són els que són. I de la mateixa manera, vostè ha d'entendre que això

no ho podíem compartir abans. No perquè no tinguéssim confiança en vostès. De fet, ho sabia molt poca gent. No ens podíem permetre el luxe que això es filtrés, això es conegués, això es comencés a publicitar perquè hagués desvirtuat completament la finalitat i l'objecte de la mesura.

Dit això. Un cop entrat a tràmit parlamentari aquest projecte i un cop aprovat, avui presumiblement si té el suport de la majoria d'aquesta cambra, i per tant doncs, establertes les bases i no podent-hi haver marxa enrere ni efecte crida més enllà d'aquests deu dies que jo he dit, nosaltres estem absolutament oberts a retocar aquest projecte de llei, a reformular-lo, a modificar-lo a través d'un altre projecte de llei, que puguem entrar pel tràmit d'extrema urgència i necessitat d'aquí 10 o 15 dies a través d'una esmena al projecte de llei de pressupost. I en aquest sentit, jo li vull recordar que avui aprovem aquest projecte de llei, però que aquest projecte de llei estableix que tenim un mes de termini per pactar amb els comuns, precisament, aquestes Directrius d'ordenació que hauran de fonamentar els criteris en base als quals es farà aquest informe addicional que afegim del Ministeri de Medi Ambient i d'Urbanisme.

Per tant, tenim un mes de temps on parem. Aquí sí que parem. Un mes de temps, gràcies a aquesta llei, en el qual no només iniciem un diàleg amb els comuns per establir aquests criteris que hauran de fonamentar les Directrius d'ordenació, sinó en el qual també, jo em presto i té la meva mà estesa, per poder iniciar un diàleg amb vostès, per poder reformular, si cal, algunes disposicions d'aquest projecte de llei que vostès no els convingui. Potser vostès algunes coses anirien més enllà o no anirien tan enllà, doncs parlem-ne. I, al final, crec que les coses són dinàmiques. Crec que, al final, estem aquí per assolir consensos i estem aquí també per intentar trobar les millors fórmules en les quals vostès, com a representants de la sobirania popular es sentin més còmodes i que alhora també siguin el màxim representatives de la sensibilitat i dels neguits de la ciutadania.

Per tant, no els demano ni molt menys que vostès reconsiderin la seva moció ni el seu sentit del vot sobre el fons del projecte de llei que avui discutim. Però també és veritat que, independentment de quin sigui el posicionament d'avui, la meva voluntat ferma és la de que puguem atansar posicions. I, fins i tot, si aquestes posicions han de conduir a una rectificació o una modificació al projecte de llei que avui votem, nosaltres hi estem plenament predisposats i estic convençut també que la majoria parlamentària està plenament predisposada.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor cap de Govern.

En aquest torn inicial sobre la moció el senyor Naudi desitja intervenir per Ciutadans Compromesos?

El senyor Pintat pel senyor Camp per Terceravia? Senyor Pintat, estem en el debat de la moció. Endavant!

El Sr. Josep Pintat:

Gràcies, senyora síndica.

Bé, tal com ha dit el cap de Govern, ahir vam debatre llargament de l'ús d'aquest tipus de tràmit. És cert, en la Constitució hi ha l'article 60 que, en aquest cas, seria el mecanisme que no està desplegat, que seria, diguem-ne, el decret llei. No està desplegat. I després hi ha el mecanisme que avui ens ocupa que és el d'extrema urgència i necessitat. I aquí, a la moció que han presentat els companys del PS, la compartim i hi donarem suport.

Sí que veiem un canvi de tarannà en el debat d'ahir, en el d'avui, en el que ens acaba de dir, en què està disposat a revisar o canviar el què tenim aquí o el què avui s'aprovarà. Nosaltres, per tant, donarem suport a la moció perquè també entenem que l'extrema urgència avui ve motivada per l'efecte crida. I l'efecte crida es produeix en el debat d'orientació política quan vostè anuncia això. I aquest va ser una part de l'essència també del debat d'orientació política, on nosaltres vam tenir molt retrets: si som immobilistes, si som d'aquí. I al final van cenyir-ho i centrar-ho en el fet de que nosaltres volem anàlisi i planificació abans de prendre decisions.

I la problemàtica entre el nostre entorn paisatgístic i mediambiental, amb tot allò que coneixem avui dia i tots els problemes que hi ha hagut de l'habitatge, fa temps que hi és. Per tant, això és el què ens xoca i el què ens hem trobat avui amb aquest decret. L'efecte crida es produeix per l'anunci que fa. Si no hagués fet l'anunci potser aquest efecte crida no s'hauria pogut fer i potser hi hauria hagut altres maneres de poder-ho acotar.

I ara, avui que estem aquí, dir que potser s'aprovarà una cosa que després la mirarem a veure si la canviem i la reconduint també ens sobta. Però, en tot cas, d'entrada veiem un canvi de tarannà. Pel que fa a la moció, donarem suport al PS i després en el marc de la llei ja veurem el que fem.

Moltes gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies senyor Pintat.

Senyor Costa pel Grup Parlamentari Independent és el seu torn si desitja intervenir.

El Sr. Ferran Costa:

Gràcies, senyora síndica.

Com bé deia el cap de Govern en aquest moment del debat estem parlant més del de la forma que no pas del fons. I penso que faríem un favor a tots aquells que ens escolten des de casa seva i que no entenen massa dels *intrínquilis* de com funciona el Reglament General de posar certa llum al procés que estem fent aquests en aquests moments, què és això del procediment d'extrema urgència i necessitat.

D'entrada, òbviament és un procediment que està contemplat tant el Reglament del Consell General com la nostra Constitució. Per tant, és plenament legítim que el Govern, doncs, si vol optar a emprar-lo, ho pugui fer de la mateixa manera que és plenament legítim que es pugui disputar la idoneïtat d'aquesta extrema urgència i necessitat, com fan avui, donant suport, doncs, tant les files socialdemòcrates com les de Terceravia. Ara bé, que quedi clar que aquesta figura existeix, està contemplada i que, per tant, la potestat de govern emprar la és més que lícita.

Perquè ens entenguem plenament, aquesta llei no passa per comissió, per tant, els consellers i els consellers generals no poden dir la seva, per dir ho d'alguna manera, per bé que el senyor cap de Govern ja ha anunciat fa un moment que adoptarà mecanismes addicionals i diferents perquè també es pugui incloure l'*input* de les forces de l'oposició. I, per tant, no passa per comissió, el què els deia, però sí que passa per l'escrutini d'aquesta cambra, que és el que estem fent. I això és un fet molt, molt important, perquè en altres jurisdiccions, de fet, en desenes i desenes de països dels mons occidentals, la figura que més s'assemblaria és la figura del decret llei, que també mencionava el cap de Govern.

Com a legislador, senyor cap de Govern, li he de dir que entenc que a vostè li agradi molt aquesta figura perquè li facilitaria molt la feina, però com a legislador li he de dir que a mi no m'agrada tant. Per tant, des d'aquesta bancada i suposo que compartiran tots i cadascun dels meus companys, conselleres i consellers generals, nosaltres ens quedem molt més satisfets amb aquesta figura d'extrema urgència i necessitat perquè, justament, el què passa en altres països, i és que no se sotmet a la sortida de la cambra, en aquí, parcialment, ho comparteixo senyora Salazar, però sí que ho podem continuar fent. Per tant, la figura d'extrema urgència i necessitat d'entrada és molt menys lesiva d'un mecanisme que els grans països del nostre entorn disposen, òbviament, també per efectuar acció de govern.

De fet, és evident, els governs han de disposar de procediments normatius, tant legislatius com reglamentaris, que siguin moderns i que donin respostes a les seves necessitats. I en aquest cas, doncs, la situació, a parer del Govern i que els grups de la majoria compartim, requereix d'aquesta extrema urgència i necessitat. El que deia abans un decret llei s'aprova unilateralment, no és el nostre cas, sense passar per la cambra. No és el nostre cas. I òbviament que no passés per la cambra, doncs podria tenir certs efectes perversos sobre el pluralisme polític, sobre el debat parlamentari i sobre el control de l'acció governamental. Però justament com que aquest mecanisme a casa nostra és diferent, és inèdit, fa que avui en puguem parlar en aquesta cambra i amb major o menor mesura, tothom, per dir-ho col·loquialment, hi pugui posar cullerada.

De fet, per què cal aplicar extrema urgència i necessitat? Jo penso que el cap de Govern ja n'ha dit els motius. M'agradaria potser posar-ho amb un to més conceptual. Potser no és tant política, és més ciència política. Però la primera raó i la més important, i ho hem vist durant aquesta legislatura, és la creixent demanda d'immediatesa en l'actuació dels poders públics. Cada vegada més i durant la pandèmia va ser una evidència, penso, claríssima, les polítiques públiques reclamen respostes immediates. És el cas del Govern i de les forces parlamentàries de la majoria que avui aquí ens ocupa.

L'altra és aquest efecte crida que deia el cap de Govern o l'efecte distorsionador sobre la realitat social que pot tenir un projecte normatiu. Ho mencionava ara també el senyor Pintat i li he de donar tota la raó. Aquest efecte crida provoca una reaccions que ens informava ara mateix el cap de Govern. Però per posar-ho de manera planera i amb un exemple, ja que avui ens afecta un tema contundent. Un exemple molt, molt planer. Imaginem-nos que des del govern s'anuncia que es vol canviar el sentit de l'acomiadament que poden fer els empresaris. Òbviament, si entrem en els processos normatius normals, l'efecte crida que es podria produir en forma d'acomiadaments o no acomiadaments durant el període imminentment posterior seria el quin seria. Per posar el símil de que és el que avui ens ocupa i quines són les repercussions hipotètiques d'aquest efecte distorsionador o efecte crida que tindria no poder aplicar aquesta extrema urgència i necessitat.

I la tercera raó, és ben clara, la realitat del procés legislatiu. Si entrem una llei amb comissió, el procediment és molt llarg, es pot encallar amb pròrroques amb la discussió de totes les esmenes i ja sabem el què pot arribar a durar una llei i òbviament, els terminis que tenim d'ara endavant fins a final de la legislatura de la legislatura són els que són.

Per tant, entenem les forces de la majoria que el Govern no ha adoptat aquesta extrema urgència per evitar o reduir el debat polític, propi del nostre pluralisme, o per reduir la qualitat de la norma o per imposar les seves posicions polítiques. De fet, ahir i abans d'ahir vam sentir des de l'oposició com es reclamava que el Govern ha de preveure, ha d'anticipar i ha de planificar. Doncs al nostre entendre, això és el que fa el Govern amb aquesta llei d'extrema urgència i necessitat, preveu, anticipa i planifica.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor Costa.

El Grup Parlamentari Demòcrata. Senyora Martisella.

La Sra. Maria Martisella:

Gràcies, senyora síndica.

En els casos d'extrema urgència i necessitat, el Govern podrà presentar al Consell General un text articulat perquè sigui aprovat com a llei en una votació de totalitat en el termini de quaranta vuit hores. Això ho estableix l'article 60.1 de la nostra Constitució. Quan el Govern presenti al Consell General un text articulat per ésser aprovat com a llei d'acord amb l'article 60.1 de la Constitució, n'indicarà el seu caràcter d'extrema urgència i necessitat, així com la seva justificació a fi i efecte que la Sindicatura es pugui pronunciar. Això és el que estableix a l'article 113.1 del Reglament del Consell General.

El Govern, tant en la tramesa del projecte de llei com en la memòria i en l'exposició de motius, justifica abastament el caràcter d'extrema urgència i necessitat del projecte de llei. Ara bé, vostès creuen que als grups i a la majoria ens satisfà que sol·liciti aquest procediment d'extrema urgència i necessitat per a un projecte de llei? No, és clar que no. Som el poder legislatiu i, com a tal, també reivindicuem que les nostres competències per

treballar i esmenar les lleis han de ser de manera pausada en el si de la comissió, ja que entenem que la confrontació d'idees en comissió fa que els textos solen sortir molt més enriquits.

Ara bé, també som conscients que certs projectes de llei, per la seva naturalesa, la naturalesa del seu contingut, han de ser entrats a tràmits i votats al ple de manera immediata i, en aquests casos, el procediment d'extrema urgència i necessitat és el que cal emprar.

El projecte de llei que després es debatrà tracta del condicionament temporal de l'aprovació de plans parcials de projectes d'urbanització i de l'atorgament de llicències d'edificació d'obres de nova planta d'edificacions amb l'obtenció prèvia d'un informe favorable per part dels ministeris encarregats d'Urbanisme i de Medi Ambient, amb totes les excepcions que ja s'hi contenen i que després s'esmentaran. La memòria del projecte estableix de manera clara la raó per la qual el Govern ha sol·licitat aquest procediment i, que no és altra, que la d'evitar que rebi un nombre inusual de sol·licituds d'aprovació de nous plans de projectes i d'atorgament de llicències. En efecte, el tràmit legislatiu ordinari per si mateix és llarg, conté entre sis mesos i un any i en el cas que ens ocupa, podria provocar efectes irreversibles. I suposo que tots convindran amb nosaltres que no és el camí que volem i que cal posar fil a l'agulla.

Les preguntes que des dels grups de la majoria ens hem fet per entendre el procediment d'extrema urgència i necessitat, sol·licitat per Govern i atorgat per la Sindicatura, són molt clares. Volem condicionar temporalment l'aprovació de plans parcials de projectes d'urbanització i l'atorgament de llicències d'edificació d'obres de nova planta per poder analitzar quina és la capacitat de creixement del nostre país? Sí. Vist l'alt nivell d'obres en curs al nostre país i de la voluntat de construir-ne més, un procediment legislatiu ordinari d'una durada, com he dit abans, d'entre sis mesos i un any, seria contraproduent i tindria un efecte contrari a la voluntat inicial? Sí. El fet d'establir el procediment d'extrema urgència i necessitat contribuiria a frenar les sol·licituds d'obres que malmeten les nostres contrades i la nostra essència de país de muntanya, tenint en compte que requereixen de més temps per presentar la sol·licitud? Sí. És imprescindible que disposem, en els més breus terminis i sense dilacions, d'estudis de càrrega màxima de les parròquies per tal de conèixer quina és la capacitat que podem absorbir com a país, mentre es condiona l'atorgament de llicències? També. Volem edificis disseminats desordenadament per tot el territori, perjudicant més el paisatge, l'entorn, la imatge, la sostenibilitat de recursos naturals, la contaminació i el consum energètic? No.

Per tots aquests arguments, debatuts i analitzats en el si de les reunions de la majoria, i amb una clara voluntat d'anticipació de mesures en pro de l'interès general i d'evitar un efecte crida, els grups de la majoria no votarem favorablement a la moció presentada.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora Martisella.

Iniciem el segon torn d'intervencions i insisteixo sobre la moció, senyora Salazar.

La Sra. Judith Salazar:

Gràcies, senyora síndica.

Si em permeten, em referiré a la intervenció del senyor cap de Govern perquè els seus companys bàsicament han repetit arguments i per tant, crec que només ens referim amb una, solucionarem o entrarem a discutir amb les altres dels companys que han intervingut.

Vejam parlem de forma. Sí. De forma, no de fons, però ara estem discutint la moció i per tant, el què toca és parlar de la forma. Després tindran temps de discutir sobre el fons i dic tindran, ja li avanço senyor cap de Govern, perquè no ens quedarem en el debat de la discussió de la llei i no és ni un acte de enuig. No, senzillament és, insisteixo, no podem prendre una decisió amb els elements que tenim sobre la taula els companys.

I vostè mateix s'ha anat referint a la fórmula del decret llei. Bé, però el decret llei no comporta la intervenció de les oposicions i per tant, entenc, senyora Martisella, que a vostès tampoc els hi agradi, però vull creure que no es van assabentar el dilluns que s'entrava aquest projecte de llei per a extrema urgència. I, per tant, estem parlant, insisteixo, ja no només de 48 hores, ja ho he explicat a la meua intervenció inicial, sinó d'un termini que per nosaltres, amb rigor, ha sigut més curt perquè no hem pogut abordar el text abans de tancar el procediment que requereix el debat d'orientació política.

Ben entès que no estem discutint ni la legitimitat ni la legalitat d'entrar un procediment d'extrema urgència. Ho compartim. És una prerrogativa que té el Govern i, per tant, fan ús de la seva prerrogativa ben legítimament. Però han d'entendre que nosaltres, per poder participar d'un debat complex, hem de tenir elements i hem de tenir temps suficient per tractar aquests elements que en aquests cas no l'hem tingut.

Entre tots han contraposat el tràmit d'extrema urgència amb el tràmit ordinari i no ho podem compartir. No estem parlant d'un tràmit ordinari. Insisteixo, altres vegades en aquesta legislatura se'ns ha demanat de treballar prèviament un text i, que jo sàpiga, al menys en aquells en els que he tingut l'honor de poder-hi treballar, no em consta ni filtracions ni... És a dir, hem treballat amb la lleialtat institucional que ahir ens reclamava, senyor cap de Govern, i per tant, entenc que és un flac favor contraposar el debat ordinari versus el d'extrema urgència, perquè no és ni l'una ni l'altra. Entenem que calia una extrema urgència per evitar l'efecte crida. Ho podem compartir. Però això no exclou que podríem haver fet un treball previ o disposar d'alguna cosa més de temps del que no hem pogut disposar.

I ara li vull explicar, cap de Govern i a la resta de companys de la Cambra, perquè no ens quedarem al debat del contingut de la llei, no de la forma, del fons. I ahir, el meu company president del grup parlamentari, senyor Pere López, ja ho deia, estem d'acord amb el fons, és a dir, encaixa amb la nostra ideologia regular el creixement, tenir un creixement sostingut. Però, insisteixo, més enllà d'estar d'acord amb el fons, no sabem si l'opció escollida pel govern ha de ser l'opció que doni més garanties a la ciutadania. I no ho sabem. Els demano disculpes per endavant per ser reiterativa, però no ho sabem perquè no haver tingut temps de poder treballar-ho mínimament.

Doncs, per tant, el que sí que vull fer, senyor cap de Govern, vostè ens oferia que, sigui quin sigui el nostre sentit del vot, i imagino que un acte de no participació encaixarà amb aquest, sigui quin sigui el comportament. Bé, doncs si ja ens està dient que no donem per fet que el seu oferiment de millorar la llei no serà possible i, per tant,.. Bé, m'està dient que no... val, doncs ara m'ho explicarà. Si em quedo amb l'ofertament que ens feia, ben disposats a treballar, com no pot ser d'altra manera, a treballar les coses amb alguna garantia més. Que, com a mínim, puguem explicar a la gent perquè ens manifestem en un sentit o en un altre. Perquè ara, ho sento moltíssim, però no podem fer ho. No tenim prou elements com per poder fer-ho i, per tant, res més que agrair-li. Ja m'explicarà que és el que feia que no amb el cap, però en tot cas res més a dir.

Resumint i tancant. Molt difícil emetre un vot perquè no és un vot que formularem al contingut, a la llei. Ja, però, una abstenció també té un comportament amb un sentit a favor i en contra d'un text. No, no l'hi compro. I ha d'entendre que, igual que nosaltres entenem que és legítim i respectable que vostès facin ús de les prerrogatives que els dona l'ordenament, també demanaríem el mateix respecte perquè entenguin que nosaltres no volem participar d'un debat que no tenim prou garantia per poder defensar ara mateix i en aquests moments.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora Salazar.

Senyor cap de Govern. Si desitja intervenir és el seu torn.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

Bé, celebro i agraeixo les paraules dels representants dels grups de la majoria, tant de la senyora de la consellera Martisella com del conseller Costa. El seu suport i la seva comprensió davant la necessitat inevitable i irremeiable per part d'aquest Govern d'haver hagut d'entrar aquest projecte de llei pel tràmit d'extrema urgència i necessitat. No per cap caprici, no per cap ganes, com deia abans de molestar, ni de tensionar a ningú, sinó precisament per intentar donar una resposta adequada i proporcionada a una problemàtica que té el nostre país i que molts dels nostres conciutadans fa setmanes, no anys, setmanes que denuncien.

Vull recordar que tot just fa un any encara ens estàvem plantejant, doncs, si l'economia del nostre país tornaria a créixer i si tornarien els turistes al nostre país. Si em permet només senyor Costa. Jo entenc que vostè sigui més defensor del tràmit d'extrema urgència i necessitat que del decret llei. Però el decret llei també ve ratificat pels parlaments corresponents. Per tant, no obvia ni menysté la capacitat de la cambra legislativa corresponent, sinó que després també hi ha una anàlisi per part del Parlament que correspongui. I per tant, doncs, jo quan defenso aquest model, evidentment el defenso des d'aquest punt de vista, mai per intentar suplantar ni substituir la voluntat del legislador.

Dit això, pel que fa al senyor Pintat. Jo no crec, senyor Pintat, que hi hagi hagut un canvi de tarannà. Però tant és, vull dir, al final jo crec que el què vam fer en els dos passats dies és, des del Govern i des de la majoria parlamentària que li dona suport, és defensar la conveniència d'aquest projecte de llei i del seu fons i de les mesures que s'hi contenen però, en cap moment, vam tancar i defensar, evidentment la forma també, perquè avui també l'he defensat i la defensaré. Però mai vam tancar la porta a que això es pogués reconsiderar, revisar, pactar, modificar. I això ho mantinc. I ho mantinc independentment del posicionament que ens ha expressat la consellera Salazar i que m'ha sorprès enormement i al qual després em referiré més detalladament.

Vostè també ha dit que l'efecte crida el provocava jo amb el meu anunci en el debat d'orientació política. Sí, clar, ja ho reconec. Però vostè creu que jo hagués pogut explicar que, d'aquí a quinze dies, entrava un projecte de llei d'aquestes característiques, sense tan sols haver-ho esmentat al debat d'orientació política del Govern? Ja no explicar-ho als conciutadans, explicar-ho als propis consellers. És que vostè hagués estat el primer que hagués denunciat en aquesta tribuna que jo vaig ocultar una part importantíssima del programari d'aquest govern. Quan precisament l'objectiu d'un debat d'orientació política és explicar el programa de govern que queda en aquest tram final de legislatura.

Per tant, jo crec que tothom pot entendre raonablement que estava abocat i obligat a parlar d'aquesta qüestió en la meua intervenció en el debat d'orientació política i que, paral·lelament i en el mateix moment, és quan havíem d'entrar aquest projecte de llei pel tràmit d'extrema urgència i necessitat, per minimitzar el màxim possible aquest efecte crida.

Senyora Salazar. Bé, en cap cas jo li he dit que..., és a dir, això no és un estira i arronsa, ni un ara els castigo perquè vostès s'aixequen i no votaran el projecte de llei o no participaran en el debat. No, escolti, el meu oferiment és ferm i el meu oferiment es manté en el mateix abast i amb la mateixa intensitat, independentment del que vostès avui facin o decideixin. Nosaltres estem oberts.

Crec que s'hauria de fer en un termini raonablement ràpid. Crec que ens hauríem de donar com a màxim aquest termini d'un mes que tenim per aprovar aquestes Directrius d'ordenació, per intentar atansar posicions. I si hi ha alguna cosa que a vostès no els satisfaci, ens ho fan saber i intentarem, no li puc garantir que acceptarem totes i cadascuna de les seves observacions, però estic segur que algunes de les seves observacions les podrem incorporar, si és que en tenen. Sempre i quan, evidentment, no desvirtuin l'objecte, la idea general d'aquestes mesures, que són unes mesures quirúrgiques, unes mesures molt tècniques i que, per tant, hem d'analitzar molt detingudament i que hem d'intentar de mantenir aquest equilibri que nosaltres hem volgut mantenir perquè és el que obeeix al nostre programari polític i a la nostra forma de veure les coses.

Dit això, jo lamento enormement el què vostè ens ha anunciat i crec que ho haurien de recapacitar. Ja no per l'anunci que jo li he fet avui, independentment. Encara que jo m'hagués tancat legítimament a negociar-ho, perquè al final no teníem cap obligació ni de parlar-ne abans amb vostès i no ho podíem fer, li he explicat, ni amb vostès ni amb ningú, ni tampoc de fer-ho amb posterioritat, malgrat sí que ho vull fer. Jo crec que no té cap tipus de justificació que vostès s'aixequin, no participin en aquest debat i no votin. Això no és un posicionament legítim. Presentar o no presentar una iniciativa legislativa pel tràmit

d'extrema urgència i necessitat és un posicionament legítim i previst en l'ordenament jurídic. La seva obligació és estar assegurada en el seu escó, llevat de causa justificada, participar en els debats, posicionar-se o dir que no es pot posicionar i votar, a favor, en contra o abstenint-se. Aquesta és la meua manera de veure ho. Després vostès poden fer el que vulguin. Només faltaria. Jo no soc qui per manar-los a vostès el que han de fer. Són perfectament lliures.

Ara bé, de la mateixa manera que vostès opinen de les accions del Govern, jo també puc opinar de les accions del seu grup parlamentari. I a mi, la veritat, és que em decep molt, em decep molt i estic convençut que decep molt a una part de la ciutadania, que vostès facin el que han projectat de fer avui. No només perquè crec que quaranta vuit hores és poc temps, però que aquestes quaranta vuit hores vostès, els sis altres consellers, a part del senyor Pere López, no han estat endinsats havent de participar en els debats, havent de fer esmenes. I per tant, jo crec que, com a mínim, i estic convençut que tots i cadascun de vostès, com a mínim, s'han llegit una vegada aquesta llei que no fa ni deu ni quinze, ni vint, ni vint-i-cinc, ni trenta pàgines.

Per tant, jo crec que, com a mínim, vostè no ho ha volgut dir, però com a mínim podrien emetre una opinió a priori i estic segur que molt fonamentada perquè estan perfectament capacitats per fer-ho del contingut d'aquest projecte de llei. Perquè és que, a més a més, també ho poden fer molts consellers de la majoria que, malgrat que vostè digui el contrari, també van rebre el projecte de llei en el moment en què vostè el va rebre. I per tant, jo crec que dir que no s'hi poden pronunciar en absolut. Dir que no s'hi poden pronunciar amb tot luxe de detalls que se'ls pot escapar alguna cosa i que per tant, doncs, aprofiten aquesta mà estesa que jo els hi he ofert per intentar rectificar ho, a mi em semblaria legítim. Ara dir que no es poden posicionar en absolut, a mi em sembla que és, com diuen els francesos, una mica tiré par les cheveux. I després, jo penso que és un exercici d'escenificació que no és propi del tarannà que tenim en aquest país en general, i particularment en aquesta Cambra. Això ho veiem molt als parlaments del país veí del sud. Dia sí, dia no, un s'aixeca, un fa una proclama, un crida, un es posa una camiseta i al final convertim el Parlament en un circ, en un circ mediàtic. Particularment, no. No dic que vostès ho facin ni que ho hagin fet mai, però crec que fent el que vostès han fet avui creen un precedent en aquest sentit i obren una porta cap aquí. I per tant, doncs pensi-s'ho molt bé abans de fer ho. I crec que, a més a més, respondre d'aquesta manera al sol fet que un govern hagi presentat un projecte de llei pel tràmit d'extrema urgència i necessitat, quan reglamentàriament i constitucionalment això és legítim i està previst, a mi em sembla una reacció, per dir ho suaument, desproporcionada.

Per tant, jo els demanaria de reconsiderar la seva decisió. Crec que els honorarà. I crec que, a més a més, els seus electors i el conjunt de la ciutadania, ho entendran molt millor. Després pronunciïn-se sobre el fons dient que no poden parlar amb tot el seu abast del contingut de les disposicions, donin una opinió general, abstinguis, voti, no voti, voti en contra. Però, però participin d'aquest debat perquè crec que el país s'ho mereix i la ciutadania també s'ho mereix.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies senyor Espot.

Senyor Naudi, pel Grup Parlamentari Ciutadans Compromesos.

El Sr. Carles Naudi d'Areny-Plandolit:

Gràcies, senyora síndica.

La veritat, estimats companys és que m'ha sorprès la postura que han agafat i, com ha dit la companya Marticella, no oblidem en primer lloc que la Constitució votada pels andorrans té l'article 60.1 que preveu aquest procediment i que el reglament votat aquí, a la nova seu del Consell General, estipula com és aquest procediment. Que podem entendre els parlamentaris perquè la pàtina parlamentària de la democràcia s'impregna, ens agradi més un procés ordinari, per allò que ha dit, per tot el procediment que vol dir. Però clar, és un procediment legal, establert, superlegítim, evidentment, i que quan el Govern en vol fer ús, doncs té dret a fer-ne ús perquè està previst a la Constitució i al reglament. I puc entendre que a alguns no agradi el procediment, per el què vostè ha explicat. Ho puc entendre, però la situació que justifica el cap de Govern. Que, resumint-la, és preservar l'equilibri del medi ambient en aspectes urbanístics. En aquest aspecte per l'efecte crida que ha explicat, està justificat.

Insisteixo, ens agradaria més el procés ordinari als consellers generals? Sí. Però en aquest cas és molt difícil de mantenir un procés ordinari que s'allargaria sis mesos. En el tràmit ordinari, es presenta el projecte, es fan les esmenes, es prorroga el període d'esmenes, entra a comissió, passa pel ple, s'aprova, els 8 dies per que ho firmin els coprínceps. No tindria cap sentit el projecte que presenta avui el Govern. Per això que avui es presenta només es justifica aquest procés, malgrat li repeteixo, pugui entendre aquest aspecte que vostès diuen.

Si ho contraposem amb el decret llei, com deia el senyor Costa. Caram! A diferència del decret llei, avui en podem parlar. Avui ho poden votar. I això també és una de les coses maques de ser consellers i conselleres generals. Podríem dir que, com que els terminis legals estan establerts i escrits, es podria es podrien queixar d'una cortesia, per dir-ho així, d'una cortesia de, com ha dit, ens ho hauríem pogut donar abans per estudiar-ho una mica més. Això ho puc arribar a entendre. Que ho haguéssim pogut tenir, igual que tots, una mica abans per poder-nos-ho llegir millor, poder-ho treballar millor. Però si cada vegada que el Govern s'ajusta a la llei i ho presenta 48 hores abans que es convoqui el ple, els consellers marxen. On està la democràcia? On està el joc parlamentari? És que això està a la Constitució. Això està al reglament.

Llavors jo, ja no com a conseller dels grups de la majoria, ja com a company de feina, per dir-ho així, jo els hi demanaria que per favor, que no marxin, que exposin la seva postura, com ara fins ara vostè està fent i que exposin la seva posició. Que votin en concordança amb això. Que expressin el seu posicionament. I que no facin aquesta escenificació, aquesta teatralització, perquè en realitat jo crec que no aporta res. El què aporta és que el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i no sé als altres grups i la consellera no adscrita que

faran, és que es quedin aquí. Per això, deia senyora Montaner es quedarà aquí. Que es quedin aquí i fem el debat que sempre fem, que és molt enriquidor i que pot permetre l'obertura de, qui sap, possibles modificacions per acabar ho d'arreglar.

Al final, superada la forma, que la podem discutir, que us hauria agradat tenir ho abans. D'acord, però els terminis legals són aquests i com a mínim ho podem debatre aquí i exposar les nostres posicions. I teniu tres botons. Sí, no i abstenció. El botó de marxar no hi és. És més, el reglament que vam votar diu que els consellers tenim el dret i deure d'assistir als plens, el dret, però també el deure. I també diu que el nostre deure és complir les nostres obligacions, llevat que presentem a la síndica una causa justificada per no assistir. Llavors jo crec que no hem d'entrar aquí. Fem el debat, discutim, votem i si s'han de fer modificacions, fem-les. Però fem el joc democràtic. Fem allò que Andorra tants anys ha lluitat per ser un estat de dret, tenir un Consell General sobirà, que no era abans de la Constitució. I fem el que les persones que ens han escollit per estar aquí ens demanen que és exposar les nostres idees, debatre, votar i que les democràcies decideixin.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor Conseller.

Senyor Pintat, desitja intervenir en aquest moment del debat? Té la paraula.

El Sr. Josep Pintat:

Ho faré molt ràpidament. Primer responent al senyor Costa. Quan diem que tots els ciutadans ens entenguin del què va el reglament del Consell, doncs no emparem similituds amb d'altres jurisdiccions, perquè jo no sé si la figura del decret llei d'altres llocs s'adiu al que diu la Constitució i el reglament. En tot cas, l'instrument hi és, s'ha de desplegar.

Quant allò que ha dit el cap de Govern, que no hi ha un canvi de tarannà, doncs, molt bé ja en prenc nota que no han tancat mai la porta a res. Però clar. Canviar lleis i canviar lleis. Això sí que és una mica complex o de poca seguretat jurídica. Sí, efectivament, el que provoca l'efecte crida és l'anunci que fa. Que vingui a pressuposar el què jo hauria fet, si no hagués fet això i si després ho hagués fet. No ho faci. Perquè també podria pressuposar que si vostè hagués dissolt el Consell estaríem en un altre escenari, però tampoc ho ha fet i, per tant, no faré suposicions. Doncs, no aventurar hipòtesis, cenyint-nos a on ens haguem de cenyir i ja està. Però l'efecte crida i el motiu que estiguem aquí l'ha provocat vostè i, per tant, és la voluntat política i hem parat un tràmit així. Nosaltres no ens retirarem. Donarem suport a la moció del PS, però no ens retirarem de la Cambra. Emetrem el nostre vot amb el poc o molt hem pogut mirar la llei i ens reservarem tots els drets i accions que es pugui fer. Res més.

Moltes Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor Pintat.

Senyor Costa desitja intervenir? És el seu torn.

El Sr. Ferran Costa:

Gràcies, senyora síndica.

Senyor Pintat li dono tota la raó. Penso que no hem de parlar d'altres jurisdiccions. La voluntat era simplement explicar que el mecanisme que tenim a la nostra disposició és potser molt menys lesiu, per dir-ho d'alguna manera, que el que tenen en altres contrades. I justament aquests debats, a vegades, de l'ús que se'n fa en altres llocs, poden ser més justificats que no pas avui, perquè intentava explicitar que és un mecanisme en el qual podem avui, malgrat és un text de màxima urgència i necessitat, discutir, debatre, opinar i cadascú posicionar-se i, per tant, això ho podem fer amb aquest mecanisme que ens permet el nostre reglament i la nostra Constitució.

En aquest sentit, senyor Pintat i senyor cap, el símil, però sí, té tota la raó el senyor Pintat. Centrem-nos en el que toca, que és el que passa aquí a casa nostra. Simplement, pujo aquí la tribuna per fer manifestar la meva estupefacció més absoluta, senyora Salazar, pel seu anunci que lamento profundament. M'atreviria a fer-ho majestàtic que lamentem profundament, com a mínim tots els companys de la majoria.

I de fet, si em permet entre la seva primera intervenció i la segona, vostè ha caigut en una contradicció manifesta. Si no recordo malament, en la seva primera intervenció, senyora Salazar, ha dit que vostès estaven preocupats i preocupades per poder complir les seves funcions i responsabilitats com a consellers i conselleres generals. Doncs, en la seva segona intervenció, quan diu que vostè marxarà amb els seus companys d'aquesta cambra, justament desatendrà aquestes funcions que, en la seva primera intervenció, tant li preocupaven. Per tant, al meu modest entendre, penso que ha caigut en una contradicció, que lamento.

Sigui així penso que vostès estan fent una interpretació sui generis del que disposa el reglament. Ningú ha canviat les regles de joc. Tothom sabem quin és el reglament d'aquesta Cambra. Tothom sabem quina és la nostra Constitució i avui no es canvia res que no estigui ni previst ni estipulat. És com si vostès, permeti'm el símil, comencen a jugar un partit de futbol del qual tothom en sap les normes i les regles i, a mig partit, com que veuen que això potser no acaba bé per als seus interessos, doncs decideixen plegar. Home! Penso que no seria el comportament més lícit.

Per tant, per això lamento aquesta decisió, perquè si ho fan, el que fan marxant és desatendre les seves funcions. Una mica el que deia el meu company Carles Naudi. Jo penso que, potser, aquesta tàctica, aquesta estratègia, respon més a certa escenificació, potser a interessos partidistes o, fins i tot, a ganes de, potser, protagonitzar un cop de força mediàtic prou inèdit, com ens anunciava el cap de Govern en aquesta Cambra. Jo tinc l'honor de gairebé haver estat en aquesta Cambra vuit anys i no ho he vist mai. No ho he

presenciat mai. I sincerament, no penso que el que avui ens ocupa així ho justifiqui. O, fins i tot, potser, aquesta intenció, aquesta estratègia que ens ha anunciat vostè potser pot respondre o ser un excusa fàcil per evitar de posicionar-se davant d'uns temes punyents, els quals avui gran part de la ciutadania estan seguint amb molta atenció. Vull pensar que no és així. I jo, sincerament, senyora Salazar, també els demano que reconsiderin la seva postura perquè si no ho fan, faran un flac favor a la democràcia d'aquest país.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Costa.

El Grup Parlamentari Demòcrata desitja intervenir, senyora Martisella? Ho fa des de l'escó? Endavant.

La Sra. Maria Martisella:

Gràcies, senyora síndica.

En primer lloc, és cert, ja ho ha dit el cap de Govern, els grups de la majoria també vam veure el text el dilluns i per la mateixa raó, no el vam tenir per evitar filtracions i també l'hem hagut de mirar durant aquests dos dies. Després, a mi m'agradaria i vist, malauradament, que diuen que no es quedaran al debat de la llei, la meua pregunta és clara. No estan d'acord amb que condicionem el creixement urbanístic desbocat a estudis de càrrega per saber quina pot ser la capacitat per absorbir? No estan d'acord a intentar, doncs, condicionar edificacions que puguin perjudicar el paisatge, l'entorn, la imatge o la sostenibilitat? No estan d'acord amb aquestes situacions? Que és el que a dia d'avui ens trobem aquí amb aquesta situació?

A mi el que em dona la sensació que la situació actual a nivell de construcció i només de veure grues, ja convé al nostre país? Perquè de fet, la llei que després debatrem el què demana o limita són aquestes situacions. I després a l'últim punt, i és una cosa que també sobta, ahir la senyora Montaner, durant el debat de les rèpliques, va demanar en tot moment que el Govern no anticipava en les seves polítiques futures. Aquesta llei anticipa situacions que podrien ser irreversibles i insostenibles, com podrien ser escassetat de recursos energètics o naturals. Per tant, penso que hauríeu, també m'afegeixo al que ha dit el senyor Costa, de reconsiderar i en tot cas debatre la llei i fer aportacions.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora Martisella.

Senyora Salazar, entenc que desitja intervenir. Té la paraula.

Recordo que estem debatent la moció.

La Sra. Judith Salazar:

Sí, Gràcies, senyora síndica.

Aquí és on anava. Si comencem a intervenir que què és el que ens fa que no ens manifestem estem entrant en el fons de la llei. I torno a repetir. Ahir el meu company ja va manifestar que en l'esperit de la llei clar que estem d'acord. Amb les formes tal com regula la llei no ens podem manifestar. I em sap greu si s'ho volen creure, si no, si en fi. Però honestament, el que sí que hem fet els companys del grup, perquè nosaltres i jo no sé com funciona la resta, però nosaltres emetem opinions quan estan compartides, consensuades, etcètera. Primer en el si del grup parlamentari i després en els òrgans de direcció del partit. Nosaltres, digui'ns no sé hippies, però ho fem així.

Clar, què és el que passa? Ens trobem en una situació que és una llei que no és menor. Que compartim en esperit, però no sabem si les formes que utilitza són les correctes. Que tenim dubtes inclús de si això pot comportar una invasió de competències i doncs, per tant, en què ens hem de manifestar si no tenim prou elements com per poder manifestar-nos? Es clar que ens hem llegit el text, senyor cap de Govern no podia ser d'una altra manera.

I vostè parla de precedents i jo no vull tirar massa enrere, però malgrat que el senyor Costa no ho hagi vist mai, preguntí a alguns companys de bancada li explicaran que sí, que hem vist escenificacions en les que justament inclús companys seus s'han aixecat i ens han deixat amb la paraula a la boca. I no sé si pels mateixos motius. És a dir, el que no estem fent, entenc, és un acte de irresponsabilitat de deslleialtat, perquè finalment no hem muntat una escenificació en el moment de, presumiblement, perdre la moció tal com s'intueix. És a dir, ho he fet en la meua segona intervenció, he explicat al cap de Govern i a tota la resta de companys quin és el nostre posicionament i a què respon. I jo entenc que vostès puguin entendre que això no és democràtic i que tot el què vostès vulguin. A nosaltres, en aquest cas jo el que defenso és la posició del meu grup parlamentari, a nosaltres el que ens sembla un exercici d'irresponsabilitat és manifestar un sentit del vot sense tenir una opinió comuna, consensuada i prou argumentada i fonamentada com per emetre-la. I doncs, per tant, insisteixo, la nostra posició és aquesta.

I el que sí que demanaria a la resta de companys es que entenguin quins són els nostres motius i que, de la mateixa manera que nosaltres respectem que pels motius x, els que vostès esgrimeixen, siguin els que siguin, utilitzen un mecanisme que efectivament està previst en el reglament, però que limita sobremanera l'exercici, l'actuació i la responsabilitat de l'oposició, entenguin que nosaltres, en tant que exercici de responsabilitat, no podem ni volem manifestar-nos al respecte d'un text que no coneixem amb prou profunditat ni sabem quins efectes pot produir.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Seria el torn del Govern primer.

És després, senyor Enseñat, vol respondre per al·lusions, entenc. Endavant.

El Sr. Carles Enseñat:

Sí, senyora síndica.

Senyora Salazar, el cas de fa 12 anys era totalment diferent perquè no era cap llei que es votava. En aquest cas era una intervenció de control de govern on els consellers generals de la bancada de l'oposició van demanar una informació, en aquest cas, de quina carta, amb quins compromisos Andorra havia adquirit davant de la Unió Europea per l'acord monetari i el cap de Govern d'aleshores es va negar a fer pública i a donar als consellers o, fins i tot, a que els consellers poguessin veure aquesta carta amb els compromisos d'Andorra davant de la Unió Europea. Per això, la bancada, en aquest cas de l'oposició, va entendre que no tenia massa sentit continuar en una sessió de control de govern i, per tant, va abandonar la sala del Consell General antic.

Aquí ens trobem amb una cosa distinta, que és dins dels procediments estàndards que marca la Constitució i el reglament del Consell. Una llei que en aquest cas vostès han de decidir si voten o no. I em sembla lògic el que vostè està dient, però no comparteixo.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies senyor Enseñat.

Reprenem.

Vol respondre a l'al·lusió ràpidament.

La Sra. Judith Salazar:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Senyor Enseñat, em referia a un acte en el què companyes dones es van aixecar i no van votar un text. Deixi'm perquè desconec exactament perquè no compartien la disciplina de grup, però millor, vostè m'ha parlat d'un altre. I per tant, ratificar que no és el primer precedent, en el què algú s'aixeca i se'n va.

Gràcies, senyor síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies.

Retornem a l'ordre del debat.

El Sr. Xavier Espot:

Sí. Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Senyor Espot. És al seu torn.

El Sr. Xavier Espot:

Molt breu, perquè crec que hauríem d'anar concloent aquesta fase prèvia del debat. En tot cas, per part meua, senyor Font, no es ruboritzi. Senyora Salazar, jo penso que no té res a veure, vull dir, pot buscar tantes justificacions i excuses com vulgui i tants antecedents com vulgui. Jo crec que no hi ha cap precedent i si n'hi hagués un, és un mal precedent, des del meu punt de vista. Que un grup parlamentari o un conseller determinat s'aixequi d'un debat i d'una votació, perquè no estem parlant només d'aixecar se en el moment de votar, estem parlant d'aixecar se, si ho he entès bé, en el moment de debatre, que ja és guixut, a un projecte de llei que s'ha entrat i que, segons vostè ha reconegut explícitament i expressa, d'una forma absolutament constitucional i legal.

Jo encara entendria que vostès adoptessin aquest posicionament si, per exemple, el Govern hagués incomplert la seva obligació d'entrar-ho amb una antelació de quaranta vuit hores que, per exemple, ho hagués fet en menys de 48 hores. O que, per exemple, ho hagués fet entrant pel tràmit d'extrema urgència i necessitat una bateria que té reserva de llei qualificada, per exemple, per regular un determinat dret fonamental. Jo aquí, al límit, entendria que vostès diguessin: Miri, és que el Govern aquí ha incomplert el que estableix la Constitució i el reglament del Consell General i, com a mecanisme de protesta, nosaltres ens aixequem i no participem en el debat o en la votació.

En tot cas, perquè els que i les que ens escolten des de casa sàpiguen del què parlem. Vostès són set consellers. L'altre grup de l'oposició són tres consellers. Fins i tot hi ha una consellera no adscrita que està tota sola. Vostès són sis consellers. Set, perdó, consellers. Sis que s'hi han pogut dedicar plenament durant aquestes quaranta vuit hores perquè, de fet, el gruix de la feina, no m'ho negarà, l'ha assumit durant aquest debat d'orientació política el president del seu grup parlamentari, davant un projecte de llei que té sis articles. No m'he inventat la sopa d'all. Sis articles que diuen, en definitiva, i de forma resumida, sense masses complicacions, que els comuns tenen un any per fer uns estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de la seva parròquia. Que mentre els comuns no hagin elaborat aquests estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de la seva parròquia, el Govern, en el termini d'un mes, haurà d'elaborar unes Directrius d'ordenació que fixaran els criteris en base als quals, durant aquest període transitori, els ministeris d'Ordenament i de Medi Ambient faran un informe addicional al que ja existia actualment mentre, com dic, no s'hagin elaborat aquests estudis de capacitat de càrrega màxima de cada parròquia.

També hi ha uns supòsits d'exclusió en els quals tot seguirà com fins ara, que són dos o tres, no es pensin que són 15, 20, 30, 40, 50. I després hi ha un article molt complicat, complexíssim, que diu que durant dos anys se suspenen les noves llicències d'habitatges

d'ús turístic i que durant aquests dos anys el Ministeri de Turisme també ha de fer un estudi sobre la capacitat de càrrega turística del nostre país.

Quaranta vuit hores, set consellers. Per tant, la meva conclusió els agradi o no, i els dic amb tota la cortesia i amb tot el respecte que vostès avui adoptant aquesta decisió, sí penso que estan fent un exercici de teatralització que, de fet, potser crec que el senyor Ferran Costa té raó quan diu que potser vostès es volen endur el titular. I que al final vostès estan incomplint, des del meu punt de vista, estan incomplint les seves obligacions com a consellers. I els dic amb tot el respecte i amb tota la cortesia, però és el que penso, que estan incomplint les seves obligacions i que no estan a l'alçada de les altes responsabilitats que tenen encomanades. Des del meu punt de vista, i els dic amb tot el respecte i amb tota la cortesia. No passa res, no s'ho prenguin malament. És la meva forma de veure ho.

I també penso una cosa, que quan vinguin les properes eleccions, al final, quan anem a fer el porta a porta, quan participem en debats, tots i cadascun de nosaltres haurem de retre comptes i quan els ciutadans ens demanin o ens diguin, perquè ens ho diran, molts ciutadans ens ho diran, que estan preocupats davant el creixement desaforat del nostre país, davant una situació que pot comprometre la nostra sostenibilitat, que pot portar-nos a una insuficiència de recursos per poder abastar el conjunt de la nostra ciutadania i preservar la seva qualitat de vida. Crec que tots i cadascun de nosaltres també haurem de donar explicacions sobre si hem volgut resoldre o posar el nostre gra de sorra per resoldre aquesta situació. Si, en definitiva, hem volgut ser part de la solució o en canvi, ens hem enrocat en discussions formals i en, com he dit, fet exercicis, des del meu punt de vista, d'excessiva teatralització.

Gràcies, senyora, síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies senyor cap de Govern.

Els grups desitgen intervenir.

Senyor Naudi.

Senyor Pintat.

Senyor Costa.

Senyora Martisella.

Senyora Salazar. El seu torn de nou.

La Sra. Judith Salazar:

Sí, senyora síndica.

Molt breument. Insisteixo, senyor cap de Govern. Vostè considera que són quaranta vuit hores i, amb la llei a la mà, efectivament, han passat quaranta vuit hores, però nosaltres no hem disposat de quaranta vuit hores. I, contràriament, insisteixo, jo no sé com funciona a casa seva, però a casa nostra el debat d'orientació política l'hem treballat tots. Hem treballat, sí abans, però fins que no l'hem escoltat el dilluns no podíem preparar rèpliques, per exemple, etcètera. I per tant no podem compartir que l'únic que ha treballat és el Senyor López, malgrat treballi molt, que no li trauré el mèrit.

Insisteix a parlar del fons de la llei i jo li ho torno a dir, en l'esperit sí, en les formes no ho sabem. El creixement no ve d'ara. La forma d'elaborar les directrius després d'una (no s'entén) que porta quant temps aprovada i que no s'ha fet mai res i ara correm hi tots i fer una moratòria. Hi ha molts elements que nosaltres no podem prendre decisions i molt menys, des de la individualitat d'algú que les pensi i tingui mitjanament el temps d'analitzar-les. El consens i el treball en equip i el conjunt de l'equip és el què a nosaltres ens pesa. Per tant.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora Salazar.

Dono per acabat el debat i procedirem a la votació de la moció recordant que sí és sí a la moció i, en aquest cas, es tramitaria el projecte de llei sota el procediment legislatiu comú, a menys que el Govern el retiri. I no és no a la moció i, per consegüent, es procedirà al debat del projecte de llei sota el procediment d'extrema urgència i necessitat, segons preveu l'article 13.2 del Reglament.

S'obre un breu termini de temps per votar.

Senyora secretària si vol procedir a donar lectura dels resultats, si us plau.

La Sra. secretària:

A favor 8, en contra 16 i 0 abstencions.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora secretària.

A la vista del resultat declaro desestimada la moció i, per tant, procedirem al debat corresponent, segons preveu l'article 13.2 del Reglament.

(A les 17.19h els consellers generals del Grup Parlamentari Socialdemòcrata abandonen la sala)

Punt únic. Examen i votació del projecte de llei per a la promoció de la sostenibilitat, del desenvolupament urbanístic i del turisme i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme del 29 de desembre del 2000 i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general d'Allotjaments Turístics.

El projecte de llei fou publicat en el Butlletí número 108/2022 del 12 de setembre.

Havent requerit al Govern la tramitació d'aquest projecte de llei pel procediment d'extrema urgència i necessitat i havent-se atorgat aquest per la Sindicatura, intervé per part del Govern per defensar el text, segons disposa l'article 113.2 del Reglament del Consell General, el senyor cap de Govern. Teniu la paraula.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

Senyores i senyors consellers. Tots ells, perquè estic convençut que els consellers del Grup Parlamentari Socialdemòcrata no es perdran aquest debat des dels televisors de les oficines del seu grup parlamentari. Crec que avui dia una majoria dels nostres conciutadans estan d'acord en la necessitat de posar fi al paradigma del creixement, com dèiem abans, continu, desmesurat, permanent i d'alguna manera il·limitat que està tenint el nostre país i que posa en risc el creixement harmònic i, de retruc, la nostra, la nostra cohesió social i que xoca frontalment amb el concepte de sostenibilitat social, econòmica i mediambiental. I també sé que el Govern, i sé que la majoria d'aquesta cambra, en tot cas la dels grups parlamentaris Demòcrata, Liberal i de Ciutadans Compromesos hi estan d'acord també.

Aquesta convicció parteix de que el nostre país ha de ser capaç, en definitiva, i crec que també tots hi podem estar d'acord, de satisfer les necessitats de les generacions actuals, òbviament, però sense comprometre la capacitat de satisfer les necessitats que, de ben segur, també tindran les generacions futures, els nostres fills, les nostres filles, els nostres néts, les nostres nétes i els i les que vindran després. Com ja va quedar més que palès, ahir i dilluns, amb motiu del debat d'orientació política.

Mentre alguns advoquen per fer una pausa i agafar aire, i podríem afegir que alguns també advoquen per aixecar-se de la cadira, el Govern i els grups parlamentaris de la majoria treballem per aplicar mesures que ens poden ajudar a superar les dificultats de forma més ràpida i a trobar solucions a llarg termini. Solucions que en aquest cas han de contribuir a fomentar un creixement racional del país, encaminades a la bona ordenació i gestió eficient dels usos del sòl i dels recursos de tot tipus, que impulsin també la manca d'habitatges de lloguer i que permetin reorientar el nostre model turístic cap a un model més sostenible i més qualitatiu.

El projecte de llei per a la promoció de la sostenibilitat, del desenvolupament urbanístic i del turisme, el nom complet del qual ja he dit abans i no repetiré, parteix, com ja anunciat, del principi bàsic de sostenibilitat, que és el pal de paller dels 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides. I que, ho vull recordar i reivindicar, ja inspirava el nostre programa de govern, tant l'inicial com el que vam reformular arran de la pandèmia i que vam batejar com a Horitzó 2023. Per tant, podem dir que davant l'escenari

actual de creixement desaforat i desenvolupament poc ordenat, el projecte de Llei que avui se sotmet a l'aprovació d'aquesta cambra no només és una resposta que tots convindrem que és adequada i proporcionada, sinó que és del tot coherent amb el programa en base al qual em vaig sotmetre a la confiança del Consell General en el debat d'investidura i amb les polítiques també que hem portat a terme des del Govern i des de la majoria parlamentària que li dona suport, des d'ençà.

Partint de la premissa que la Llei qualificada de competències dels comuns i la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme reconeixen al Govern la facultat d'aprovar Directrius d'ordenació per fixar el marc de referència de les polítiques urbanístiques comunals. El text legislatiu que ens ocupa introdueix una disposició addicional a la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme perquè, com he dit abans, els comuns elaborin en el termini màxim d'un any estudis de capacitat de càrrega màxima de cada parròquia, adequant les previsions de creixement de la població als recursos i a les infraestructures existents, però no només existents, sinó també previstos.

Uns estudis que només es podran aprovar amb l'informe preceptiu i vinculant del Govern. Per tant, ja d'entrada vull adreçar un missatge molt clar, tant als comuns com al conjunt de la ciutadania, no només per reafirmar la plena constitucionalitat d'aquesta mesura, perfectament emparada en l'ordenament jurídic vigent, ho he dit fa un moment, tant la Llei qualificada de competències dels comuns com la LOGTU o la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme permeten aquesta supra competència governamental a través de les Directrius d'ordenació, sinó també per oferir avui aquí la nostra mà estesa, la nostra col·laboració, el nostre acompanyament constants durant tot aquest procés que ha de culminar amb l'aprovació per part dels set comuns dels estudis de capacitat de càrrega. Entenguí's mà estesa, col·laboració i acompanyament a aquests set comuns.

Durant aquest any no tan sols ens comprometem, i així ho preveu la Llei, a aportar totes les dades i informacions necessàries i que ens demanin els comuns per poder elaborar els seus estudis, sinó que també tenim la voluntat ferma de pactar amb ells els criteris que hauran de tenir en compte també, segons la Llei, a l'hora d'emetre aquests estudis. Uns estudis que després, òbviament, com no pot ser d'una altra manera, caldrà que traslladin als futurs plans d'ordenació i urbanisme parroquials que aprovi cadascuna de les set parròquies.

El projecte de Llei també introdueix una disposició transitòria cinquena, la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, que estableix en certa forma com s'esdevindran les coses durant aquest període d'un any, és a dir, des del moment en què entri en vigor la Llei, fins el moment en què els comuns compleixin aquesta obligació, que estableix la Llei d'aprovar els estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de la seva parròquia. Dic un any, però potser serà menys d'un any, si aquests estudis els aprova un o un altre comú en un termini més curt de temps.

Doncs bé, durant aquest període transitori. L'aprovació de plans parcials i de projectes d'urbanització i també les llicències d'edificació d'obres de nova planta quedaran condicionades a l'obtenció d'un informe favorable per part dels ministeris competents, tant en matèria d'urbanisme com en matèria de medi ambient. Uns informes que, òbviament, també s'hauran de fonamentar en la capacitat de càrrega màxima de la parròquia

corresponent, tenint en compte, i crec que això és important, assenyalar-ho tenint en compte els projectes sobre sòl urbà consolidat i els plans parcials que ja hagin estat autoritzats.

Per tant, en cap cas ni el sòl urbà consolidat ni els plans parcials que prevegin potencialment els plans d'urbanisme de cada parròquia. I aquests informes, que s'hauran d'emetre per part dels ministeris d'Urbanisme i de Medi Ambient s'hauran de fonamentar en unes Directrius d'ordenació que el Govern, ho he dit abans, també haurà d'aprovar en el termini màxim d'un mes. I els criteris de les quals també ens comprometem avui aquí a negociar i a pactar tant com sigui possible amb els comuns.

Arribat aquest punt, permetin-me que faci algunes precisions conceptuals que crec que són necessàries per no crear confusions ni generar alarma prop de la ciutadania en una matèria que s'ha de dir que és molt tècnica però que alhora té un impacte molt cert i molt real en molta gent. Perquè les mesures que he explicat, de la manera més pedagògica possible, no es poden qualificar en cap cas de moratòria perquè no ho són. Amb l'aplicació d'aquestes mesures, ni de bon tros es deixaran d'autoritzar nous plans parcials, nous projectes d'urbanització o noves llicències d'edificació d'obres, sinó que s'hi afegeix un filtre addicional, un control superior per part dels ministeris d'Urbanisme i de Medi Ambient. Basat en uns criteris. I em sembla important assenyalar-ho i insistir avui, en uns criteris que van més enllà de la pròpia parcel·la que es pretén desenvolupar i edificar i que tindran en compte, per primera vegada, la realitat global de la parròquia i els seus recursos. La interrelació, en definitiva, amb altres projectes de l'entorn. La qual cosa, si em permeten l'expressió col·loquial, em sembla que és de calaix, perquè la filosofia urbanística que imperava fins ara, potser molts no ho saben, era, podríem dir, excessivament acaparadora o utilitària. Podríem dir, fins i tot, que era una filosofia urbanística egoista, egocèntrica, fins i tot.

Perquè se m'entengui bé. Estàvem immersos en un sistema urbanístic que ha donat molt a qui ha arribat primer o a qui ha arribat més ràpid. A qui ha preferit explotar el seu patrimoni o fins i tot, en alguns casos, una diferència important, una cosa és explotar el seu patrimoni o, fins i tot en alguns casos, especular-hi. En detriment, directe precisament dels que han fet una gestió diferent, més conservadora, més diferida en el temps del seu patrimoni. Com deia, òbviament, totes dues opcions en una economia de mercat com la nostra, on es garanteix constitucionalment la propietat privada, són legítimes i defensables. No vinc aquí a criticar o a defensar una opció per davant d'un altre. Però a mi em sembla important fer la reflexió i fer-la aquí. Que, de la mateixa manera que les dues opcions són perfectament defensables i legítimes, també em sembla que seria absolutament injust que, no tenint en compte, com feien fins ara, aspectes més extrínsecs a la mateixa parcel·la que es construeix o es desenvolupa, arribi un punt, que hagués arribat tard o d'hora, irremeiablement, no en tinguin cap dubte, i tinc la convicció que més tard o més d'hora que tard, on aquests darrers, és a dir, aquests que han optat per fer una gestió més conservadora, més diferida en el temps del seu patrimoni, haguessin vist impeditos completament tots els seus drets d'explotació o de construcció. Precisament perquè haguéssim arribat a un punt on hi hagués hagut en l'entorn, en la parròquia, una absoluta insuficiència de recursos.

Per tant, malgrat aquests darrers puguin pensar que les mesures que avui adoptem els poden perjudicar, és tot el contrari. Perquè sens dubte és millor tenir una expectativa de dret de deu i poder-la materialitzar en aquest abast de deu, que no pas tenir la de vint i no poder la materialitzar en absolut. A més, aquest reequilibri, aquesta redistribució, en certa forma el que comportarà, i ho deia fa un instant la consellera Martisella, és un creixement urbanístic que acabarà sent més harmònic, més ordenat, més equilibrat, més moderat. No veurem créixer molt una zona, explotar-la. I en canvi, una altra zona que queda completament erma, sinó que tot això es farà d'una manera molt més compassada i molt més harmònica, com dèiem.

En tot cas, i dit això, i després d'aquesta reflexió, si que em sembla important assenyalar que de tot plegat, és a dir, no només d'aquest informe superior dels ministeris ordinari d'Urbanisme i de Medi Ambient durant aquest període transitori d'un any, sinó fins i tot després de la fiscalització a través dels estudis de capacitat de càrrega de cada parròquia que aprovin cadascun dels set comuns en queden exclosos determinades tipologies constructives.

La construcció d'habitatges unifamiliars, que, tot i que poden ser àvids en recursos des d'un punt de vista estètic, crec, doncs, que van bastant en la línia d'aquest creixement harmònic i qualitatiu que al qual aspirem. I evidentment, també, ho reivindico, els edificis d'habitatges plurifamiliars en règim de lloguer perquè, evidentment, si precisament actualment tenim una problemàtica d'escassetat d'oferta suficient d'habitatge de lloguer, que és el que precisament provoca la tensió en els preus d'aquests lloguers, hem de donar totes les facilitats que estiguin al nostre abast, evidentment amb uns mínims condicionants que ja existeixen per tal que es puguin continuar fent edificis d'habitatges de lloguer. I també en queden exclosos les obres d'ampliació d'edificis, d'enderrocament, de reconstrucció d'immobles.

Precisament, i com deia, tenint en compte que el creixement urbanístic és limitat hem volgut prioritzar aquelles tipologies, en aquests supòsits d'exclusió, que creiem que no contradiuen aquesta filosofia que volem aplicar i que volem que imperi a partir d'ara en matèria urbanística al nostre país. També queden excloses obres de rehabilitació de reforma d'edificis derivades de canvis d'usos i modificació de projectes autoritzats per una qüestió òbvia també de preservació de la seguretat jurídica.

Durant el període transitori, i ara no parlo des del moment en què s'aprovin aquestes Directrius d'ordenació, hi hagi aquest informe superior dels ministeris d'Urbanisme i de Medi Ambient i el moment en què els comuns aprovin els seus estudis sobre capacitat de càrrega màxima de la seva parròquia, parlo del moment immediatament anterior i molt més curt, des del moment en què entri en vigor aquesta llei fins el moment, en aquest termini d'un mes, que el Govern aprovi, amb diàleg constant amb els comuns, les Directrius d'ordenació, aquí sí, ho estableix la llei, aquí sí, hi ha una moratòria.

Per tant, aquí sí, durant aquest mes, no més enllà d'aquest mes, se suspenen l'aprovació de nous plans parcials de projectes d'urbanització i d'atorgament de llicències d'edificació d'obres de nova planta i d'instal·lacions de tota mena. Per tant, la moratòria no podrà durar més d'un mes a partir del moment en què entri en vigor aquesta llei. A partir d'aquest mes, en què han d'estar aprovades i consensuades amb els comuns les Directrius d'ordenació,

fins el moment en què els comuns aprovin els seus estudis de capacitat de càrrega màxima de la seva parròquia, la moratòria s'aixeca i s'afegeix aquest filtre addicional, aquest filtre superior per part del Govern.

També és important assenyalar que en aquest interval de moratòria, aquest interval d'un mes la suspensió no és aplicable tampoc a les sol·licituds de llicències que he esmentat anterioritat: habitatges unifamiliars, edificis d'habitatges plurifamiliars en règim de lloguer, obres d'ampliació d'edificis, d'enderrocament i de reconstrucció d'immobles. Per tant, aquestes tipologies d'exclusió ho són en tot el seu abast i queden sotmeses, per dir-ho d'alguna manera planera, al règim actual.

Senyores i senyors consellers. També, de la mateixa manera que reivindicava que no fem una moratòria de la construcció, també hem de parlar sense embuts i en aquest cas sí, de moratòria en el cas de l'atorgament de noves autoritzacions d'habitatges d'ús turístic, en aquest cas amb una suspensió temporal, una moratòria de dos anys. Una mesura que estem convençuts que ha de contribuir a destensionar la problemàtica de la manca d'habitatges de lloguer.

Ho deia l'altre dia. Ho hem de reconèixer sense embuts. És una evidència que bona part del parc immobiliari de lloguer en els últims anys s'ha transvasat cap als habitatges d'ús turístic. Bàsicament perquè és una activitat que avui en dia és menys feixuga i més rendible. I això, evidentment, no podem permetre que continuï així. De la mateixa manera que no podem permetre que la proliferació d'habitatges d'ús turístic i particularment d'habitatges d'ús turístic de baixa qualitat comprometi tots els esforços, com deia l'altre dia, què estem fent en l'àmbit del turisme per potenciar la desestacionalització del nostre turisme, l'atracció de turistes de més qualitat, l'atracció d'un segment turístic que vagi més en sintonia amb els principis de sostenibilitat que defensem com a país. En definitiva, no podem permetre i continuar impertèrrits davant una situació, que ja em permetran la llicència i que, evidentment, és una mica exagerada, de saqueig del nostre país. I el que diu aquest projecte de llei és que precisament durant aquests dos anys, que són els dos anys que dura la moratòria,

La Sra. síndica general:

Ha d'anar acabant senyor Espot.

El Sr. Xavier Espot:

M'estic excedint del temps. Ja acabo de seguida.

Durant aquests dos anys s'encomana, en aquest cas al Govern i als comuns, perquè la competència és del Govern, que faci un estudi sobre la capacitat turística del país que el que farà és establir nous criteris d'acord amb els quals es podran autoritzar nous pisos turístics. Per tant, no és una moratòria definitiva. És durant dos anys, on establim nous criteris i, per tant, a partir d'aquests dos anys es podran tornar a demanar autoritzacions d'habitatges d'ús turístic, però s'autoritzaran, d'acord amb els criteris que es desprenguin d'aquest estudi sobre la capacitat de càrrega turística

La Sra. síndica general:

Continuï tranquil·lament. Vagi acabant, però continuï. La senyora Montaner no vol fer perdre temps a la Cambra i ja baixa.

El Sr. Xavier Espot:

D'acord. És que, com que veia que s'havia aixecat dues vegades, dic igual hi ha alguna cosa que no va bé, d'acord.

I per anar concloent, senyora síndica, i per no fer esperar més de peu la senyora Montaner, com deia, no tenim la solució immediata. Al final, estem davant un problema estructural que exigeix nous comportaments, nous propòsits en relació amb els reptes de desenvolupament i de sostenibilitat plantejats. Però sí que tenim la voluntat d'encaminar-nos cap a cap a un model més harmònic, més sostenible del país. I també tenim la ferma voluntat de seguir apostant i d'aprofundir i corroborar un model turístic que sigui molt més qualitatiu.

Per això també, i no voldria deixar-ho en el tinter, hem produït una excepció a aquesta moratòria de dos anys per autoritzar nous habitatges d'ús turístic, que seran els habitatges d'ús turístic de cinc estrelles. Per tant, en aquests casos, habitatges d'ús turístic de qualitat. I, evidentment, també, els habitatges d'ús turístic de caràcter atípic, per tant que no siguin pisos, queden exceptuats de la moratòria perquè van en la línia del que ja anticipem en aquest estudi de capacitat de càrrega turística i van en la línia, com deia, doncs, d'un model més harmònic, més sostenible i més qualitatiu del nostre turisme.

Acabo ja només amb una petita frase de conclusió. Segurament, i aquí també apel·lo als meus companys del Govern i els companys i els amics dels grups parlamentaris de la majoria, segurament el més fàcil, el més rendible electoralment hauria estat davant la situació que tenim avui, que és d'un creixement desaforat, un creixement absolutament poc harmònic, d'un encariment de les matèries primeres, del cost de la construcció, d'una allau de sol·licituds de residència passiva, de residència per compte propi, de creacions de societats que a vegades no es corresponen a una activitat real, de pisos bústia. Davant aquesta realitat, el més fàcil, el més rendible electoralment en el punt que estem, a sis mesos de les eleccions, hauria estat per part nostra, per part dels ministres, per part de mi mateix, per part dels consellers de la majoria parlamentària hauria estat, doncs, posar el cap sota l'ala. Qui dia passa any empeny. I ja en parlarem en la propera legislatura o en parlarem, potser, a la campanya electoral, farem promeses o incorporarem els programes electorals. Llavors començarem la propera legislatura, entre que es comença, es constitueix el Consell, es forma el Govern, passen sis mesos. I com deia, qui dia passa any empeny i anem posposant la resolució de la problemàtica.

Però com vaig dir ahir, no hem vingut ni a escalfar la cadira ni aquí ens paguen per no fer res, hem vingut a governar. I això vol dir afrontar els reptes que té el nostre país i resoldre els problemes que té la nostra ciutadania. I això és fins al darrer dia de la legislatura, independentment de l'impacte electoral que les nostres decisions puguin tenir. I com deia abans, quan vingui la propera campanya electoral, els debats electorals, quan anem a fer el porta a porta als diferents habitatges del nostre país, jo crec, que alguns, com a mínim, encara que això ens costi unes eleccions, que no ho sé si ens les costarà o no, no he tingut

ocasió de calcular ho, ni de meditar ho. Però almenys alguns podem dir que hem intentat bonament contribuir a resoldre aquesta problemàtica que tenim al nostre país. Tan de bo no només ho puguem dir els membres del Govern, tan de bo no només ho puguin dir els membres dels grups parlamentaris de la majoria, que ho podran dir alt i fort, tan de bo també ho poguessin dir els membres que formen part dels grups de l'oposició, presents o no en aquesta cambra. Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies senyor Espot.

Ara sí és al seu torn, senyora Montaner. Endavant!

La Sra. Carine Montaner:

Gràcies, senyora síndica.

El projecte de llei presentat avui per a la sostenibilitat, del desenvolupament urbanístic i del turisme vol impulsar el turisme de luxe i la planificació de l'edificació. Conceptes que comparteixo plenament. Ara bé, Andorra Endavant no pot estar d'acord amb les maneres de fer de Govern.

Entreu un text per via d'extrema urgència invocant la voluntat de salvar el mercat de l'habitatge i oferir una millor qualitat de servei als turistes. Fins aquí, bé. Miri. Sabem que tenim el problema de l'habitatge des del 2017. Dic bé, des del 2017. Aquest problema va estar impulsat, per l'aprovació de la llei d'intercanvi automàtic d'informació fiscal. Llei votada al 2017. Ara, després de cinc anys, cinc anys, hi ha extrema urgència. Quan heu deixat construir edificis de luxe a tota costa. Que s'acabaran, què, d'aquí un anyet? Ara que ja està construït, a base de bé. Parem i reflexionem. Això és planificació, senyora Martisella? A casa meua no ho és. Però, com diu la frase popular, val més tard que mai.

Aquest text preveu la congelació d'atorgament de les noves llicències durant dos anys. Una excepció, com deia el Govern, els productes cinc estrelles. Amb la llei, si aquests pisos de luxe en construcció podran tenir la llicència turística, malgrat aquests dos anys de congelació, els petits inversors que no poden, que no tenen la capacitat financera per fer obres per tenir productes 5 estrelles es veuran vulnerats. Efectivament, l'article 4 de la llei preveu la congelació automàtica de la llicència en cas de canvi de propietari, és a dir, en cas de compravenda. Es podria, s'hagués pogut reconduir aquestes llicències via inspeccions, com es fa ara.

Senyors, dit això, veig en el text uns indicis d'inconstitucionalitat. Primer, aquest text va en contra del respecte del principi de retroactivitat, de no retroactivitat, previst per l'article 3 de la Constitució. Segon, tampoc respecte l'article 27.2, que diu el següent: Ningú pot ésser privat dels seus béns o drets si no és per causa justificada d'interès públic mitjançant, i aquí és important, la justa indemnització. I aquest text no preveu cap indemnització. Tercer. Va en contra de la seguretat jurídica promesa per la nostra Constitució, article 3.2, què direm als inversors d'aquí i de fora que estan a punt de firmar al notari, que hem canviat les regles del joc d'un dia per l'altre? Us fa riure això que diu ara? A mi no. És això. Quina imatge

donem? Quina imatge donem? Doncs a mi la imatge del meu país m'importa. I m'importa molt.

Pensem des d'Andorra Endavant, que cal deixar temps a aquests petits inversors d'adaptar-se. Recordo a aquesta cambra que aquests petits inversors van fer molts esforços, molts esforços, per justament respectar el reglament d'allotjaments turístics, reglament que es va adoptar després de l'aprovació de la Llei d'allotjaments turístics a la legislatura passada. Andorra Endavant no pot acceptar aquestes maneres de fer. No podem. Doncs, evidentment, tot i compartir el fons la qüestió, no podem, no podem votar. No votaré en favor d'aquesta llei. Votaré en contra.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora Montaner.

Pel Grup Parlamentari Ciutadans Compromesos senyor Raul Ferré, teniu la paraula.

El Sr. Raul Ferré:

Moltes gràcies, senyora síndica.

No hi ha res com tenir la consciència tranquil·la. El què no voldria és haver d'explicar d'aquí uns anys, sí, senyor Camp, perquè quan vam poder no vam saber ordenar el creixement urbanístic per cuidar les nostres muntanyes i la nostra qualitat de vida. El text presentat pel Govern per la via d'extrema urgència és la resposta a un clam popular que ressona ja fa dies i no es podia estar de braços creuats i esperar aquí quiets, asseguts aquí, sense fer res.

Andorra és un país de natura, d'aire pur, de biodiversitat que mereix i que ha de ser protegit pel futur de les nostres generacions. El sector de la construcció no és l'enemic a derrotar. La construcció ha estat, és i serà un dels pilars fonamentals de l'economia andorrana. No la volem aturar. El text no és una moratòria a la construcció. El que es busca és racionalitzar i ordenar el creixement urbanístic del nostre país.

En aquesta cambra ja he dit alguna ocasió que els recursos d'un país no són il·limitats. A tall d'exemple, aquest estiu han estat nombrosos els països que han hagut de combatre les dificultats d'abastiment d'aigua a causa de l'important sequera. Tots hem escoltat notícies referents a talls d'aigua, a la racionalització del consum i la limitació d'utilització d'aigua en activitats, com per exemple l'agricultura i la ramaderia. No volem que això passi aquí. Volem que tots els nostres habitants i visitants puguin obrir l'aixeta a qualsevol hora. També que els nostres pagesos puguin regar els camps i els cultius amb tranquil·litat i que cap activitat comercial o empresarial es vegi limitada per la manca d'aigua.

Andorra ha estat una terra d'acollida i és un petit paradís entre les muntanyes. Som molts els qui ens envegen els nostres paisatges, la seguretat, la tranquil·litat, la qualitat de l'aire, els serveis i el benestar que aquí tenim. Però malauradament, per poder garantir que es mantinguin les mateixes condicions, cal tenir en compte certes qüestions. Per exemple,

malgrat les inversions que fem des de Medi Ambient o FEDA depenem dels països veïns a nivell d'electricitat. Un increment descontrolat de la població comportaria un augment important d'energia i cal vetllar perquè tothom tingui accés a l'electricitat.

Un altre problema és la mobilitat. Les nostres vies de comunicacions internes han d'assumir el trànsit de vehicles que circulen a diari. Fins a quin nivell es pot incrementar aquest trànsit? I què passaria amb l'hospital si hi hagués un augment massiu de població? Quina és la capacitat màxima que podria suportar? Des del nostre grup parlamentari volem que es garanteixi tots els serveis i necessitats. Per això totes aquestes qüestions i d'altres seran les que s'hauran de respondre en els estudis de capacitat de càrrega.

Hem de garantir que tothom tingui dret a viure en les mateixes condicions que fins ara. És necessari efectuar els estudis de capacitat i adaptar els plans d'ordenació i urbanisme que els comuns tindran un any per executar. De fet, algunes corporacions comunals, com el Comú de Canillo i d'Ordino, ja s'han mobilitzat en aquest sentit. Andorra ha de créixer de manera ordenada i adaptada a les capacitats i els recursos del país. Durant un mes es fa una pausa perquè el Govern, conjuntament amb els comuns, puguin fer el desplegament reglamentari d'aquesta llei. Però aquesta pausa no afectarà ni les construccions en curs, ni els projectes d'habitatges de lloguer, ni els projectes d'habitatges unifamiliars, ni a les reformes. Ni hi haurà una aturada massiva del sector, ni la construcció no es quedarà sense feina.

En resum, em sembla una mesura assenyada i totalment necessària per ordenar l'urbanisme al nostre país. Per altra banda, el text també afecta la regulació dels apartaments turístics. Volem un turisme de qualitat. Els apartaments turístics juguen una imatge important en aquest sentit. Apartaments turístics, sí, però no a qualsevol preu ni de qualsevol manera. El text limita l'atorgament de noves llicències, amb l'excepció dels allotjaments que puguin rebre la qualificació de cinc estrelles. Els apartaments turístics són molt importants dins la nostra economia, però pot semblar llaminer i que pot atreure un cert nombre d'inversors. Per això no volem que el sector continuï restant pisos al mercat de lloguer. L'accés a l'habitatge i els preus del mercat de lloguer són una de les principals preocupacions dels nostres ciutadans. Durant dos anys, el text preveu una suspensió a l'atorgament de noves autoritzacions, amb l'excepció que ja acabo d'indicar. Així mateix, al canvi de propietari hi haurà la cancel·lació automàtica de la inscripció al Registre i es podrà tramitar una nova llicència sempre i quan pugui rebre la qualificació de 5 estrelles.

No tot s'hi val, senyors, hem de preservar el nostre país. Per això no poden dir, senyores i senyors consellers, que el Govern no escolta i que no actua amb rapidesa. El text que ha sotmès a votació, era una necessitat i era urgent. Dona resposta a una preocupació que fa dies que s'escolta. Esperem que, amb el text que ha presentat el Govern i que votem avui, hi hagi un canvi positiu en el nostre país que estic convençut que és el que tots volem. Per aquest motiu, des del grup parlamentari Ciutadans Compromesos votarem a favor del projecte de llei.

Moltes gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Pel Grup Parlamentari Terceravia + Unió Laurediana + Independents desitja intervenir. Senyor Josep Pintat és el seu torn.

El Sr. Josep Pintat:

Gràcies, senyora síndica.

Nosaltres ho farem molt ràpid. Allò que comenta la senyora Maria Martissella ho podem compartir. És la manera, com ja he dit abans, que ens genera molts dubtes, i més després d'escoltar la intervenció del senyor cap de Govern. No ens queda clar. I això que diré. Si el Govern pot acordar una suspensió en l'atorgament de llicències urbanístiques en els termes que contempla l'esmentat projecte llei, nosaltres no ho tenim clar.

El Govern necessita que l'habilitin per aprovar Directrius d'ordenació? Jo entenc que és la potestat del Govern. I que ve marcada per la vigent Llei general d'ordenació del territori i urbanisme. Doncs perquè la disposició final segona, que vol modificar, possibilita el Govern o fa possible que es modifiquin aquestes Directrius d'ordenació? No ho entenem? I la llei actual del sòl i les directives d'ordenació i que estan reflectides en molts plans d'urbanisme contenen ja una sèrie de criteris que venen, precisament els objectius que recerca aquesta llei i que no els han aconseguit. Vist com està la situació. La Llei del sòl permet un contingut de les Directrius d'ordenació en els termes que marca aquest projecte? Doncs, tampoc ho tinc clar.

Aquest projecte sense haver fet tots els estudis que ens corresponen i haver-nos assessorat, ens genera molts dubtes de legalitat. Molts dubtes de legalitat que un cop estarà aprovat els analitzarem a fons i si s'han de prendre les accions necessàries, les prendrem. I creiem que tots els objectius que s'hagin d'aconseguir són bàsics, els que plantegen, però la seguretat i l'estabilitat jurídica també. I nosaltres no ens hem retirat del debat perquè votarem la llei. No la votarem a favor. No la votarem a favor per tots aquests dubtes. No farem més qüestió, després la treballarem a fons. Però si que, el que tampoc no trobem de rebut és que en la primera intervenció es digui que després amb la Llei del pressupost si vol es pot canviar. Això no genera cap seguretat jurídica. O, estan segurs del què han fet o no estan segurs del què han fet. I aquesta primera intervenció encara ens ha generat molta més incertesa. Qui genera l'efecte crida és el debat d'orientació política. Que durant aquesta legislatura s'han fet molts esforços, més encertats o menys, per la problemàtica de l'habitatge i la construcció que hi podem estar d'acord. Que ja es vegi amb una moratòria que és una moratòria però que no és moratòria. I que s'entri amb una incertesa jurídica i que després per la Llei del pressupost poden tornar-hi i vinga. No, això no va així. I per tant, no la recolzarem. I estarem atents a tots aquests canvis.

Gràcies senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies senyor Pintat.

Pel Grup Parlamentari Independent, senyor Marc Magallón, teniu la paraula.

El Sr. Marc Magallón:

Gràcies, senyora síndica.

Bé, primer de tot, abans de llegir el text que he preparat, volia dir, tal com ha dit la senyora Maria Martisella, fa una estona que, almenys jo i penso que la resta de companys consellers, hem tingut exactament el mateix temps per poder preparar aquest text d'avui. És a dir, les quaranta vuit hores que hem tingut i de les quals es queixava el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, doncs exactament hem tingut el mateix temps. Cosa que ha fet, evidentment, fer-nos variar l'agenda a molts de nosaltres. Avui mateix hi havia un acte de presentació per part del Ministeri de Turisme a la meua parròquia, a Escaldes, al qual no he pogut assistir. Preparant el text d'avui. També tenim una compareixença prevista, la qual ha hagut d'anar molt més ràpid del previst. Una compareixença molt important on presentaven el senyor Gallardo, doncs l'última llei que ha entrat. Però bé, també considero que el que ha fet el Govern és el que havia de fer perquè aquesta llei fos efectiva. És a dir, si haguéssim emprat el model normal que solem fer, doncs no tenia cap sentit haver fet aquest aquesta llei. Ara sí que començo.

El Principat d'Andorra. Té actualment una població que supera per poc els vuitanta mil habitants. Aquesta xifra per si sola no ens diu res, però si la comparem amb les dades de població de les darreres dècades, és evident que ens cal una reflexió sobre el creixement del nostre país. Andorra tenia uns 65.000 habitants l'any 2000, 54.000 l'any 1990, 36.000 l'any 1980. Per tant, hem més que duplicat la nostra població en només quaranta anys. Un fet que, ja els ho avanço, no es podrà repetir en els pròxims 40 anys. Ja que, senyores i senyors consellers, en alguns indicadors estem arribant al límit de creixement que el nostre país es pot permetre. Per suposat, encara tenim marge per seguir augmentant la nostra població, però es fa necessari un estudi acurat de com les noves construccions impactaran en el territori, en els serveis que s'ofereix a la ciutadania i en les infraestructures bàsiques del país.

L'aprovació d'una nova promoció d'habitatges a qualsevol parròquia acaba impactant de forma significativa a tot el país. Per exemple, l'augment de població a Ordino té repercussions en la mobilitat de la Massana i els accessos a la Vall central. A la vegada, el creixement de 500 persones en la població de Canillo afectarà els desplaçaments que diàriament es fan per la carretera general 2. Els mateixos exemples serveixen per a augments de població en les parròquies centrals, que requeriran de més serveis per als seus residents. L'activitat immobiliària i els conseqüents augments de la població s'han de mirar des de més enllà de l'ocupació del territori, fet que per si sol ja mereixeria un debat a part. Un debat que tard o d'hora també ens haurem de plantejar. Volem un país amb les valls i els camps totalment urbanitzats o volem mantenir l'essència d'un paisatge mosaic que sempre ens ha caracteritzat. Però, com deia, això és un altre debat.

Centrant-nos en l'actual creixement urbanístic, es fa indispensable promoure mesures per assegurar-nos que sigui sostenible, permetent que el país, els seus serveis i infraestructures puguin assumir-lo en el temps. Tampoc podem oblidar-nos que els recursos naturals dels quals disposem són finits. Per tant, és evident que el nostre creixement no pot ser il·limitat. El projecte de llei que avui debatem no pretén aturar la construcció de nous habitatges, sinó ordenar-la. I sobretot, permetent que les persones que hi va acabar vivint en les noves promocions tinguin garantits els serveis bàsics. Però no només això, sinó que les repercussions que tenen en el conjunt també siguin assumibles. És a dir, que en l'àmbit comunal tindran l'aigua suficient per poder abastir-los, que hi haurà suficients places escolars per als nens i nenes que hi viuran, que la xarxa viària podrà assumir els desplaçaments extra que es produiran, que l'hospital seguirà dimensionat a la població del país. Que FEDA podrà garantir el subministrament elèctric. Que les depuradores puguin assumir l'increment d'aigües residuals i un llarg etcètera.

Senyores i senyors consellers generals, com queda palès, el creixement urbanístic d'una determinada zona afecta d'una manera o d'una altra a tot el país, a tot el conjunt de la població. Repensar el nostre creixement urbanístic, ordenar-lo i planificar-lo és també una reclamació de la ciutadania que en els últims mesos ha expressat reiteradament el seu neguit per la gran quantitat de noves construccions que s'han iniciat en tot el territori, dubtant que aquesta eufòria edificadora sigui sostenible.

Per això, aquest projecte de llei estableix la necessitat d'elaborar estudis de capacitat de càrrega màxima parroquials per saber amb més exactitud quin és el creixement màxim que pot tenir una parròquia amb els serveis i infraestructures actuals. A la vegada, Govern també haurà d'efectuar estudis i planificacions de la sostenibilitat de recursos, del medi natural, de la capacitat d'infraestructures i de les instal·lacions d'àmbit nacional. Evidentment, aquest text legal estableix un període transitori curt. Un mes entre l'entrada en vigor de la llei i la modificació de les Directrius d'ordenació, durant el qual se suspenen l'aprovació de nous plans parcials de projectes d'urbanització i l'atorgament de llicències d'edificació d'obra nova, exceptuant algunes excepcions. Un termini necessari per assegurar que els nous projectes compleixin amb la nova regulació. Un nou marc, com he dit anteriorment, permetrà assegurar que el creixement urbanístic és assumible per tots els serveis i infraestructures nacionals, no només parroquials. Des del meu punt de vista, tot un encert en un país com el nostre, en el qual la mobilitat interparroquial és un fet i, per tant, ens calia anar un pas més enllà en el plantejament urbanístic.

Centrem-nos ara en l'altre objectiu del projecte de llei que estem debatent, la sostenibilitat del turisme i, per ser més exactes, dels habitatges d'ús turístic. Aquest és un equipament turístic que ha viscut un boom en els darrers anys. Un augment que no està exempt de repercussions, principalment en el mercat residencial d'habitatges de lloguer. No podem obviar, que en una gran quantitat dels casos, un habitatge d'ús turístic és un pis menys en el mercat de lloguer residencial. Tensionant encara més els preus que es paguen per l'arrendament d'habitatges per a les persones i famílies que resideixen al nostre país.

La suspensió d'atorgament de noves llicències de pisos turístics, que contempla aquest projecte de llei, no és definitiva, sinó que tindrà una durada de dos anys, un termini en el qual es volen assolir dos objectius. D'una banda, incentivar que, durant aquest període,

pisos i apartaments que haurien estat destinats a l'ús turístic s'acabin incorporant al mercat residencial i, per tant, augmentant els pisos de lloguer disponibles al país. De l'altra, donar el temps suficient per realitzar l'estudi de capacitat de càrrega turística del país i aplicar les mesures necessàries per garantir la sostenibilitat del sector turístic andorrà. De nou calia fer una aturada en el camí per reflexionar sobre el nostre model turístic i quina és la capacitat màxima i la distribució dels apartaments d'ús turístic al nostre país, tot valorant-ne l'impacte econòmic i social.

Senyores i senyors consellers generals, ens trobem davant d'un projecte de llei que ens permetrà, d'una banda, ordenar el nostre creixement urbanístic i, de l'altra, adoptar les mesures escaients per a la sostenibilitat del sector dels habitatges d'ús turístic. Un projecte de llei que, per les seves implicacions i per evitar un efecte crida, calia tramitar d'extrema urgència i necessitat. Un text legal que rebrà el suport del Grup Parlamentari Independent, perquè creiem que com a país hem d'afrontar els reptes que suposen la sostenibilitat urbanística i turística a llarg termini.

Gràcies, senyora sindical.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Pel Grup Parlamentari Demòcrata. Senyora Mònica Bonell, teniu la paraula.

La Sra. Mònica Bonell:

Gràcies, senyora síndica.

En primer lloc, i abans d'entrar en el fons de la llei que avui sotmetem al ple, m'agradaria, en nom del Grup Parlamentari Demòcrata, reconèixer la valentia que ha tingut el cap de Govern anunciant una mesura com aquesta. Els grups aquí presents i els no presents podem estar-hi a favor o no, però compartiran amb mi que és valent incidir d'aquesta manera en la construcció i en el sector turístic. Perquè sabem que no serà del gust de tothom, perquè sabem que afecta diversos sectors econòmics i perquè s'anuncia a pocs mesos d'unes eleccions. De fet, crec que ningú li podrà dir que sigui una maniobra política a portes d'uns comicis. Prendre una decisió així no és ni molt menys fàcil. Ens agradaria felicitar-lo per la seva valentia. Nosaltres li respondrem amb la mateixa valentia donant suport a aquest projecte de llei.

Quant al tràmit d'entrada de la llei, no m'estendré massa en aquest punt perquè els meus companys de la majoria ja ho han explicat i defensat perfectament durant el debat sobre la moció. Evidentment que ens agrada poder treballar amb temps els textos legislatius i treballar-los en comissió. Però una mesura d'aquestes dimensions que implica terminis un cop s'aprovi, s'ha de treballar amb la màxima discreció perquè no entrin un allau de sol·licituds que provoquin l'efecte invers al que busca la llei. Cosa que, evidentment, ja està passant aquests dies als comuns i passarà fins que no entri en vigor. En l'àmbit d'invasió de competències, tampoc ens genera dubtes. Segons la LOGTU, és competència del Govern definir els objectius de política territorial i redactar les Directrius d'ordenació general

urbanística del nostre país. En qualsevol cas, si algú decideix portar aquest text als tribunals, seran ells els encarregats de valorar si hi ha hagut o no invasió de competències.

Dit això, sí que m'agradaria demanar al Govern, en nom del nostre grup parlamentari i també pensant en totes aquelles persones, famílies, empreses i altres entitats que es veuran afectades per aquesta llei, que es posi a treballar. I no en tinc cap dubte que ho farà des de ja per facilitar als comuns tota la documentació i dades que els permeti elaborar els estudis de capacitat de càrrega que estableix aquesta llei. A la vegada, també demanem al Govern que comenci a treballar d'immediat amb els comuns en els criteris que s'establiran per reglament i que han de servir per emetre els informes favorables o no dels permisos que vagin entrant durant aquest període d'un any. El Govern té un mes per fer el reglament, tal com estableix la disposició final segona del text. Durant aquest mes, i només durant aquest mes, queden suspeses la concessió de llicències. Això no vol dir que no es puguin entrar o seguir desenvolupant projectes, sinó que les autoritzacions es reprendran passat aquest mes.

Per tant, tota la discreció que entenem que ha tingut el Govern en l'elaboració i l'anunci de la llei, cal ara girar-la 365 graus cap al diàleg, la comunicació i el treball conjunt amb els set comuns. Un cop estigui aprovat el reglament i fins que els comuns no tinguin els estudis enllestits i aprovats, l'atorgament de nous plans parcials de projectes d'urbanització i l'atorgament de llicències d'edificació d'obres de nova planta d'edificacions i instal·lacions hauran de sotmetre's a un filtre més dels que ho feien actualment. Perquè, recordem, les autoritzacions també se sotmetien fins ara a criteris urbanístics i mediambientals.

En queden exclosos, és a dir, no s'hauran de sotmetre al reglament els habitatges plurifamiliars destinats al lloguer per coherència amb la política d'habitatge desenvolupada tots aquests darrers anys per la política desenvolupada per la coalició i per seguir actuant sobre una de les principals problemàtiques actuals d'Andorra. També n'estaran exclosos els habitatges unifamiliars. A la vegada, el treball amb els comuns també obre la porta a incorporar hi algunes excepcions més, sempre que sigui en benefici de l'interès general. Pel que fa als estudis de càrrega que hauran de fer els comuns, estem en un punt de creixement que reclama saber quin és el llindar poblacional a partir del qual les relacions amb el medi ambient i el nostre territori esdevenen insostenibles, per tal que els plans d'ordenació i urbanisme parroquial s'adaptin a aquests nous llindars vinculats amb les nostres infraestructures i serveis. Per exemple, les relacionades amb els recursos sanitaris, educatius, energètics i de mobilitat. Segons els càlculs fets els darrers mesos pel Govern.

Si es desenvolupen els plans d'urbanisme, podem assolir un pic de població de fins a 952.664 persones. Sabem que difícilment s'arribaria a aquesta xifra, però encara que fos la meitat o menys, algú creu que el nostre país pot arribar a triplicar la seva població en cinc, sis, deu anys? I algú de nosaltres vol arribar a aquest punt? És necessari, per tant, que Andorra disposi d'aquests estudis de càrrega a nivell nacional i parroquial, tal com alguns dels països i territoris de l'entorn estan també realitzant. Aquests estudis definiran com i cap a on ha d'evolucionar l'activitat i creixement al nostre país i, en conseqüència, la construcció al nostre país. Seran un mecanisme objectiu, rigorós, compromès amb l'entorn, però també amb les necessitats de la població a cada punt del territori.

Senyores i senyors consellers. Amb aquesta llei el Govern, reitero que en un acte de valentia, marca el camí sobre el qual s'ha de bastir el creixement d'Andorra. Un creixement que ha de ser equilibrat i sostenible. Un camí que ja van començar el comú de Canillo, que va aplicar limitacions urbanístiques, fa un any durant l'elaboració del seu POUM, i el d'Ordino recentment. Tampoc van ser decisions fàcils i alguns hi van estar en contra. També, alhora, han estat decisions valentes, pensant en la sostenibilitat de les dues parròquies i que, gràcies a les mesures que van prendre en el seu moment, els facilitarà l'elaboració dels seus plans de càrrega. Pel que fa a la resta de comuns, tindran a partir d'ara un factor més per elaborar els seus plans d'urbanisme.

En qualsevol cas, de la mateixa manera que hem demanat celeritat al Govern en les directrius que li marca la llei i en la tasca que ha de fer prop dels comuns, demanem calma i tranquil·litat als promotors i propietaris. Avui no estem aprovant cap moratòria de la construcció. Ho repeteixo, no és una moratòria. Avui estem implementant un factor més de valoració a les autoritzacions de construcció que concedeixen els comuns. Un mecanisme essencial, cert. Perquè és el que determinarà si les nostres estructures actuals són suficients per a les demandes que es vagin entrant. Creiem que amb aquest mecanisme s'evitarà que el nostre país caigui en la saturació i evitarà aplicar una moratòria global en un futur per pura necessitat. Si no es pren cap mesura.

Senyores i senyors consellers, el projecte de llei que avui sotmetem a aprovació també marca l'obligació al Govern d'elaborar uns estudis de càrrega turística en un termini de dos anys. Dos anys en els que se suspenen els permisos a nous habitatges d'ús turístic. Una moratòria de dos anys, podríem dir. Hem de reconèixer els esforços i la bona feina per la gran majoria del sector. Des de l'entrada en vigor de la llei general de l'allotjament turístic del 2017, per adaptar-se a les noves exigències de la normativa, per cuidar la seva oferta, per aspirar a la màxima qualitat dels seus serveis i també reconèixer que els habitatges d'ús turístic han contribuït a l'augment de les pernoctacions en els darrers temps.

Però estaran d'acord amb mi que es fa difícil buscar solucions perquè el parc immobiliari del lloguer a un preu raonable augmenti quan molta d'aquesta oferta acaba convertint-se en habitatges d'ús turístic, un negoci que resulta molt atractiu i rendible. I així queda demostrat amb l'evolució de les dades. Les sol·licituds d'autoritzacions des del 2017, quan es va aprovar la llei d'allotjaments turístics, no han disminuït. Al contrari, el 2021 van entrar 144 autoritzacions noves i en el que portem d'any ja són 41. Tenim actualment més de 2.600 habitatges d'ús turístic, el que representen uns 14.000 llits. Cal donar-li una pausa per no saturar el sector. Per evitar un sobreexcés de l'oferta que vagi en perjudici de la qualitat turística que volem oferir als nostres visitants. Cal donar-li també una pausa perquè la proliferació dels allotjaments turístics va en detriment de l'oferta d'habitatge de lloguer i això, evidentment, perjudica la nostra població en el context actual que ens trobem de manca d'oferta.

Aquí també vull llançar un missatge de tranquil·litat als establiments que ja operen, ja que la mesura que comporta aquesta llei no els afecta. Afecta als futurs i només els considerats apartaments i estudis, excloent aquells que vulguin sol·licitar una llicència d'apartament d'ús turístic de cinc estrelles. A més, els afecta durant dos anys. A partir d'aquest moment, la concessió o no de llicències quedarà determinada per l'estudi que ha de fer el Govern i que

tindrà en compte les necessitats dels visitants, però també de la nostra població i sense posar en perill la sostenibilitat del nostre país. Vaig acabant, senyora síndica.

La problemàtica de l'habitatge, de l'augment de la construcció no és un debat nou a Andorra. De fet, és un debat cíclic. Que es torna més intens en els moments d'acceleració de l'economia i, ara, ens trobem en un d'aquests moments. Fa més de dos anys, tancats a casa i amb un virus que afectava a escala mundial, estàvem tots desitjant tornar a sortir al carrer, treballar, tornar a veure el nostre país ple de turistes i que es recuperés l'activitat de la nostra economia. Així ha estat. Entre tots podem dir que ho hem aconseguit.

Però ara hem d'atendre, com deia el cap de Govern en el seu discurs en el debat d'orientació política, els efectes secundaris que aquesta recuperació ha causat. I una d'elles és aquesta construcció descontrolada. És la nostra responsabilitat actuar. Per alguns, amb aquesta llei actuarem massa. Per d'altres, ens diran que actuem massa poc. És el moment d'aturar-nos amb serenor i tranquil·litat. És el moment de dotar-nos de totes les eines que tenim al nostre abast que ens permetin teixir el model urbanístic i d'interacció amb el territori que volem per Andorra. En resum, perquè ens ho demanen els nostres ciutadans, per responsabilitat i per posar les bases del futur del nostre país, demano als presents en aquesta cambra, tot i que han dit que no, el vot favorable a aquest projecte de llei. Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora consellera.

El Govern desitja intervenir? Senyor cap de Govern, teniu la paraula.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

Escurçaré aquesta segona intervenció per intentar compensar el temps que tan benèvolament m'heu regalat en la primera intervenció. Tot i que, li demano excuses, però també penso que aquest temps era necessari per intentar fer la pedagogia necessària i contextualitzar el projecte de llei que avui sotmetem a aquesta cambra, particularment tenint en compte aquest tràmit d'extrema urgència que ha dificultat l'anàlisi i el debat, per tant, crec que requeria una explicació una mica una mica més detallada. En tot cas, ara respondré de la manera més breu possible les consideracions que hem fet als diferents grups parlamentaris presents en aquesta cambra.

Pel que fa a la senyora Montaner, miri, jo no vull entrar aquí en una polèmica amb vostè. Vostè ha fet una mica de cridòria i d'alarma. No m'interessa aquesta dinàmica. Jo no em ric de vostè i jo, simplement, fem un comentari. I no m'ha fet riure sinó, i encara menys, evidentment, quan vostè parlava, de si això podia neguitejar els futurs inversors. Evidentment que a mi això no em fa riure. A mi el que em fa somriure és que a vegades crec que hi va una mica massa fort, simplement no? Perquè clar, vostè aquest projecte de llei només li ha faltat dir que vulnerava també el dret a la vida, el dret a la intimitat, el dret a l'honor, el dret a la pròpia imatge. Quasi hagués pogut fer el catàleg de tots els drets

constitucionals i imputar-li a aquest projecte de llei la vulneració de tots i cadascun d'aquests drets. Jo no pretenc iniciar una discussió jurídica amb vostè.

Jo, evidentment, estic plenament convençut i ho sotmeto al millor criteri, només faltaria, del Tribunal Constitucional, que estic convençut que això acabarà al Tribunal Constitucional. Però jo estic convençut, evidentment, que aquest projecte de llei és plenament constitucional. Si no ho pensés, doncs no l'hagués presentat a l'aprovació d'aquesta cambra ni veig una irretroactivitat desfavorable. Perquè ho ha dit molt bé la senyora Bonell. Les autoritzacions ja concedides d'habitatges d'ús turístic queden vigents. No es revoquen, simplement és en el cas que hi hagi un canvi de titular del pis que decau aquella autorització. I a mi em sembla que això no és afectar a un dret fonamental. Perquè, en definitiva, aquestes autoritzacions han d'anar lligades a la persona, no a la unitat immobiliària. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que no hi ha en cap cas una irretroactivitat i evidentment, tampoc no hi ha una afectació de dret al dret a la propietat privada que suposi el dret a obtenir una justa compensació, com vostè ha dit. Això seria en el cas que s'hagués expropiat alguna propietat privada i evidentment, aquí no parlem en cap cas d'expropiar. De la mateixa manera que els plans d'urbanisme que s'aproven cada sis anys poden donar més expectatives o menys expectatives de dret i, per exemple, reduir l'edificabilitat determinades parcel·les. Això, evidentment, no és una vulneració del dret a la propietat privada que condueixi a la necessitat de ser, només faltaria, de ser indemnitzat. Si no, evidentment arruïnaria les administracions públiques i ni tan sols caldria que ens plantegéssim, la viabilitat de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

Per tant, i en aquest sentit també enllaço amb el que deia el senyor Pintat. Evidentment que aquest govern està segur del que ha fet. És que obrir la porta a poder negociar, a poder retocar determinades coses no és perquè a mi em tremolin les cames. Simplement és per fer un gest de mà estesa i d'intentar millorar el contingut del projecte de llei. Això no té res a veure amb el fet que nosaltres no estiguem segurs del que hem fet. Escolti, nosaltres som seriosos. Abans de tramitar aquest projecte de llei, nosaltres ens hem dotat dels estudis necessaris que jo vaig explicar en el debat d'orientació política. Ens han fet assessorar per, des del nostre punt de vista, els millors administrativistes d'aquest país. Ho ha revisat el nostre gabinet jurídic, que està dotat de persones amb capacitat tècnica i jurídica suficient. Ho han analitzat també fil per randa el director del departament d'Ordenament del Territori, els tècnics del departament d'Ordenament del Territori, que són persones que tenen un coneixement amplíssim de la nostra normativa urbanística. I malgrat això, malgrat això, pot passar, pot passar que si s'impugna aquest projecte de llei o els reglaments que el desenvolupin, que si va al Consell el Tribunal Constitucional potser es dictaminin, potser, que alguna disposició és inconstitucional. Escolti, no passa res. Ja ho modificarem, si és el cas. Però nosaltres, evidentment, a hores d'ara no pensem que hi hagi cap d'aquestes disposicions d'aquest projecte de llei que sigui inconstitucional.

Senyora Montaner vostè també m'ha dit que tota la problemàtica que teníem al tomb de la construcció desaforada obeïa a la Llei d'intercanvi automàtic d'informació. La veritat és que a mi em sembla bastant contradictori, perquè precisament si vostès imputaven una cosa a la Llei d'intercanvi automàtic d'informació és el fet que fes fugir els inversors, no que fes venir més inversors. Per tant, no acabo d'entendre aquesta comparació o aquesta relació que vostè ha volgut instaurar. En tot cas, i el senyor Camp també té tendència a reiterar-ho

sovint i a acusar aquesta llei i la signatura i la ratificació dels convenis d'intercanvi automàtic d'informació de tots els mals que pateix el nostre país.

Jo em pregunto quina és l'alternativa que vostès proposaven. No signar el conveni de l'OCDE sobre l'intercanvi automàtic d'informació? Perquè, si fos el cas, doncs encara formaríem part de la llista negra de paradisos fiscals de molts països. Per tant, és aquesta l'alternativa que vostès defensen, la de la manca de transparència i d'homologació internacional, la de l'opacitat? És aquest el futur que vostès volen per al nostre país? No ho sé. Jo crec que precisament, amb aquests passos decidits i valents que s'han fet en els últims anys en matèria d'homologació i de major transparència. El que hem aconseguit, precisament, és ser respectats a escala internacional. I precisament el que hem aconseguit és que aquest país, com a país homologat, sigui un país on la gent vol venir a residir i on la gent vol invertir. En cas contrari, jo crec que no hagués estat el cas. Per tant, jo reivindico aquestes actuacions que van dur de forma valenta els governs que ens han precedit, i no crec que això tingui absolutament res a veure, ans el contrari, amb la situació de creixement desafortat de la construcció actualment.

I vostè també ens deia ja per acabar, que clar que la seguretat jurídica, que què passarà amb els inversors que ara mateix volien entrar una determinada sol·licitud? És que aquesta reflexió, portada a les seves últimes conseqüències, ens aboca a no fer mai res, a no canviar mai res, a mantenir l'statu quo. Perquè sempre podrem dir que hi ha una determinada persona que estava a punt de demanar una sol·licitud per obtenir un habitatge d'ús turístic. O que, amb les esmenes que es faran i que es van anunciar en el debat d'orientació política, volia entrar una sol·licitud de residència passiva o de residència per compte propi, o que volia formular o entrar una sol·licitud de llicència d'edificació o un nou pla parcial. És que aquest argument, si em permet, és molt buit de contingut, perquè aquest argument, simplement, el que ens abocaria és a no fer absolutament res i a no canviar mai absolutament res i per tant, a no respondre a les problemàtiques canviants que el nostre país i la ciutadania té.

I això no està renyit amb la preservació de la seguretat jurídica, amb el manteniment dels drets adquirits. Ho he dit abans. Aquí no estem dient que els plans parcials autoritzats, que els projectes d'urbanització autoritzats, que les llicències d'edificació d'obra nova autoritzats, que com he dit abans, les sol·licituds d'habitatges d'ús turístic autoritzats, encara que no s'hagin acabat de materialitzar però que ja estiguin autoritzats o fins i tot entrats, no s'hagin de continuar resolent d'acord amb la normativa anterior. I per això aquest projecte de llei estableix tota una sèrie de disposicions transitòries que salven i garanteixen els drets de totes aquelles persones que se situen en aquest període transitori. Però, evidentment, arriba un moment que s'ha de fer un tall si es vol fer un canvi de la legislació de la reglamentació. M'entén?

Bé. El senyor Pintat m'ha fet tot un reguitzell de preguntes i preguntes tècniques, i no sé què, i que diuen les Directrius d'ordenació, i aquest article, l'altre, el de més enllà, no sé què. Llavors, com si fos això un examen, la presentació d'una tesi doctoral. Jo si vol, li puc, però és que crec que marxaríem d'aquí a les onze o les dotze de la nit. Jo li puc anar responnent totes i cadascuna de les preguntes i els dubtes. Perquè té molts, molts dubtes i ja ho entenc. Però és que li'n respondré dos de dubtes, o li respondré tots els dubtes que

vostè m'ha formulat, i em farà deu preguntes més. Perquè el conec. I quan li hagi respost aquestes deu preguntes me'n farà deu més i no acabarem mai. Per tant, si li sembla bé, ens emplacem a partir d'ara. Ens reunim amb els tècnics del Ministeri d'Ordenament, del Ministeri de Medi Ambient i, independentment del seu sentit del vot, li resollem tots i cadascun dels dubtes que vostè ha formulat.

Però sí que m'agradaria dir una cosa, és que de les seves paraules se'n pot desprendre que aquest govern, això de les directrius d'ordenació s'ho hagi tret de la màniga com si fos un bolet, com si fos una mena d'invenció per intentar, per la porta del darrere, envair les competències dels comuns. Escolti. Ni invasió de les competències dels comuns, perquè els estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de cada parròquia i els criteris, que no siguin qüestions de competència nacional, que fonamentaran aquests estudis de capacitat de càrrega màxima de cada parròquia recauen en els comuns. Per tant, no envaïm les seves competències. I l'únic que afegim és un informe addicional en aquest període transitori, mentre ells no elaboren els estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de la seva parròquia.

Altra cosa seria que el Govern digués "no, no, és que el Govern serà el qui fa, per sempre més, els estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de la parròquia" i per tant, vostès aquests estudis els han de posar o incorporar en els seus plans d'urbanisme i s'imposen aquests plans d'urbanisme. Això sí que seria una invasió competencial. Però és que no ho és. No ho és. Perquè, precisament, a ells se'ls encomana perquè de manera autònoma i independent elaborin aquests estudis de capacitat de càrrega, que són els que després hauran de traslladar als seus plans d'urbanisme. I evidentment, nosaltres tampoc no suplantem la seva capacitat de poder elaborar, modificar com creguin convenient aquests plans d'urbanisme en base a aquests estudis de capacitat de càrrega. Simplement el Ministeri d'Urbanisme i el Ministeri de Medi Ambient en aquest període transitori d'un any, mentre ells realitzen aquests estudis té capacitat de càrrega, emetran un informe per garantir que durant aquest període transitori no sigui un absolut desgavell. Un informe que es basarà en unes Directrius d'ordenació aprovades reglamentàriament i també pactades i consensuades amb els comuns, que tindran en compte aspectes també objectius vinculats a la capacitat de càrrega de la parròquia.

I aquestes Directrius d'ordenació no són cap bolet que ens hàgim tret de la màniga. Article 4 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme: En relació amb la planificació urbanística i la seva gestió, el Govern pot redactar les Directrius d'ordenació i establir la planificació supra comunal. En relació amb el règim del sòl, el Govern pot vetllar per la utilització racional del sòl en congruència amb l'interès públic i la funció social de la propietat, amb vista al manteniment d'una densitat i unes condicions d'habitatge que siguin compatibles amb el benestar general. Article 5. Les Directrius d'ordenació són obligatòries per als administrats i per a l'administració. S'entén que els comuns també que són administració. Article 23. Perdó, article 53. Són instruments d'ordenació del Govern les Directrius d'ordenació. Caràcter executiu. Article 54. Els instruments d'ordenació del Govern són executius a partir del mateix dia de la publicació al Butlletí Oficial, i les disposicions i previsions que hi són contingudes queden integrades en la planificació comunal i la vinculen amb efectes immediats.

Per tant, nosaltres creiem i estem convençuts que aquest projecte de llei, a través d'aquestes Directrius d'ordenació fa o s'emmarca perfectament en el que estableix la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, i també en la Llei qualificada de competències dels comuns, que, com a Llei qualificada, està per damunt de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme i poca cosa més. I a partir d'aquí, a partir d'aquí, si vostès consideren el contrari, van al Tribunal Constitucional i qui tindrà l'última paraula serà el Tribunal Constitucional. I a partir d'aquí també, tots, quan ens mirem davant del mirall, quan ens presentem a les properes eleccions o quan ens trobem amb els ciutadans al carrer, doncs també donarem les explicacions oportunes sobre si hem intentat resoldre aquest problema que tenim damunt la taula o hem intentat posar traves al fet que es pugui resoldre aquest problema que actualment té el nostre país. Nosaltres, en tot cas, penso humilment que podrem dir que malgrat potser ens rectificarà el Tribunal Constitucional o algun altre tribunal ordinari, perquè potser ens hem pogut equivocar en alguna cosa que jo penso que no, però potser sí, doncs nosaltres podrem dir que ho hem intentat, que ho hem intentat i que a més a més, ho hem intentat de la millor manera possible, intentant fer imperar el sentit comú, l'equilibri, unes solucions pragmàtiques moderades que no suposin una moratòria absoluta però que al mateix temps no suposin tancar els ulls davant una realitat que clama al cel. I per tant, crec que estem fent allò que és correcte.

I per respondre molt breument als grups parlamentaris de la majoria. Però permeti'm que digui només una cosa. Perquè ara parlàvem del fons. I no sé si se n'han adonat, però tant la senyora Montaner com el senyor Pintat, el 95% de la seva intervenció ha continuat versant sobre la forma, sobre si era constitucional o no era constitucional.

La Sra. síndica general:

Senyor Espot, lamento dir li que ja sobrepassa el temps.

El Sr. Xavier Espot:

No he compensat el meu temps. Disculpi, senyora síndica. En tot cas, continuem parlant sobre el fons i lamento que ni la senyora Montaner, ni el senyor Pintat, ni tan sols ens hagin pogut dir si estan d'acord o no amb la moratòria, si creuen que és una bona mesura o si estan d'acord o no amb aquestes mesures urbanístiques perquè creuen que realment la problemàtica del nostre país, mereixia aquestes mesures. I en tot cas, si no hi estan d'acord, que ja ho he entès així, com ho haguessin fet vostès? També crec que als ciutadans legítimament els agradaria saber-ho. Ja que vostès, segurament a través dels seus partits polítics, tenen aspiració a governar en el futur, els agradaria saber com haguessin resolt aquesta problemàtica que tenim actualment al davant.

Gràcies als grups parlamentaris de la majoria pel seu suport. I senyora Bonell no tingui absolutament cap dubte que tant en aquest període transitori d'un mes durant el qual han d'elaborar les Directrius d'ordenació, com evidentment, durant el període d'un any en què els comuns han d'elaborar els seus estudis sobre la capacitat de càrrega màxima de cada parròquia, tindran la mà estesa la col·laboració del Govern, treballarem junts en això, independentment del color polític del comú que es tracti.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor cap de Govern.

Senyora Montaner és el seu torn.

La Sra. Carine Montaner:

Gràcies, senyora síndica i senyor cap de Govern.

Torno a llegir la frase. Segurament que l'entendrà. Sabem que tenim un problema a nivell del mercat immobiliari, el mercat de l'habitatge, des del 2017, amb l'aprovació de la Llei d'intercanvi automàtic d'informació fiscal 2017. El senyor Filloy segur que ho ha entès i d'altres en aquesta Cambra. Què vol dir? Miri, 2017. Diari d'Andorra, 23 08 del 2017. Editorial. Titular. Un problema greu. Els immobiliaris posen damunt la taula un problema molt greu que s'ha produït derivat de l'entrada en vigor de l'intercanvi automàtic d'informació fiscal. Hi ha 4.000 habitatges que s'han quedat bloquejats, ni vendre ni llogar i amb dificultats per utilitzar-lo com a segona residència. Aquest és el desolador panorama per 4.000 habitatges propietat de no residents, que els immobiliaris calculen que s'han quedat bloquejats amb l'intercanvi d'informació automàtica. Això què vol dir? Que ara tenim 6.000 pisos buits, senyor cap de Govern.

Clar, el 2017 ja veiem que tindríem un problema greu. Bé, doncs, durant cinc anys, jo crec que podíem planificar i teníem un marge de maniobra. Sí? I ha costat moltíssim en aquests cinc anys s'hauria pogut planificar. No troba? Doncs lamento, francament, aquesta falta de planificació. Repeteixo, fa molts anys que esteu governant i trobo que hi ha una falta de planificació esgarrifosa.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora Montaner.

El Grup Parlamentari Ciutadans Compromesos, desitja intervenir? No.

El Grup Parlamentari Terceravia + Unió Laurediana + Independents, senyor Pintat.

El Sr. Josep Pintat:

Sí ho faré des d'aquí mateix i seré molt breu. Senyor cap de Govern ho tenim molt clar. No tenim cap dubte. Amb la retòrica que ens acaba de fer aquí, amb totes les justificacions que ens ha donat, els que hem treballat, els que no hem treballant i com aniran les coses, el nostre vot continua essent que no.

Moltes Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor Pintat.

El Grup Parlamentari Independent desitja intervenir?

Grup Parlamentari Demòcrata desitja intervenir?

Alguna altra intervenció?

Senyora Montaner, desitja intervenir?

La Sra. Montaner:

Sí, només volia contestar al senyor cap de Govern. Senyor cap de Govern...

La Sra. síndica general:

Senyora Montaner, no pot reiniciar un torn. Si el senyor cap de Govern no respon, vostè no pot reiniciar el torn ara. Vol fer algun comentari per al·lusió?

La Sra. Montaner:

Sí. Es pot o no? Es pot?

La Sra. síndica general:

No, perquè ha d'iniciar el torn del senyor cap de Govern.

La Sra. Montaner:

Així doncs callo.

La Sra. síndica general:

D'acord.

Acabades les intervencions, s'obre un breu termini de temps per votar.

Senyora secretària si vol procedir.

Guardin silenci, si us plau.

Senyora secretària, si vol procedir a donar lectura del resultat.

La Sra. secretària:

Gràcies, senyora síndica.

16 vots a favor, 4 en contra i 0 abstencions.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè.

A la vista del resultat, declaro aprovat el Projecte de llei.

No havent-hi més punts a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

Bona tarda!

(Són les 18.40h)

Diari de Sessions del Consell General

Carrer de la Vall, 9-13 – AD500 Andorra la Vella – Principat d'Andorra – Tel. (376) 877877 – www.consellgeneral.ad

Dipòsit legal: AND.342-2021